

resurse spirituale

Nr. 29 - 2014

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

SPRE EXCELENȚĂ ÎN VIAȚĂ ȘI LUCRARE

Introducere în Jurnalul pastorului penticostal practic
Jeffrey W. Dove | 3

**Seria „Trăirea în Împărăție”
Două Împărății spirituale (Partea I)**
H. Maurice Lednicky | 4

Slujirea echilibrată și Pastorul penticostal practic
Jeffrey W. Dove | 7

**Dezvoltă o viziune pentru viața ta:
Cum să îți creezi și să menții o viziune pentru viața ta personală**
Mark Batterson | 10

Excelența în rugăciune
George O. Wood | 16

**Să devenim puternici:
Cum să-ți recâștigi sănătatea emoțională**
Richard D. Dobbins | 21

**Lucrarea bazată pe relații:
Cum să creezi legături cu ceilalți**
Warren D. Bullock | 26

**Seria „Pe deplin penticostal”
Incursiune în Ziua Cincizecimii (Partea 1)**
Mark Wootton | 30

Schiță predică: Soarta mea este în Mâna Ta
Kenneth D. Barney | 34

REVISTA resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

resurse
spirituale

Revistă publicată de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 10, CP 25, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.322.744; 0359.177.636; 0744.624.236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro
Website: www.resursespirituale.ro

Colectivul de redacție:

Redactor Șef.	Warren Flattery
Traducător:	Bianca Paulevici
Editor:	Luca Crețan
Layout:	Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

© Life Publishers International - All rights reserved.

Salutări, fratele meu de credință și colegul meu de muncă, împreună cu toți sfinții Domnului Isus Cristos!

Permite-mi să încep această introducere prin a-ți spune că nu am fost niciodată în orașul tău și nu am vizitat niciodată biserica ta. Nu cunosc toate neajunsurile, problemele sau circumstanțele pe care le ai de înfruntat ca lider. Cu toate acestea, am locuit în afara Statelor Unite timp de aproape 20 de ani. Am trăit în diferite culturi din Asia de Sud-Est și am lucrat printre liderii bisericilor de acolo, am simțit suferințele lor, m-am identificat cu problemele lor și am fost încurajat de progresul pe care l-au făcut în acea parte a lumii.

Un lucru pe care l-am învățat lucrând în mijlocul culturilor budiste și animistice din Asia de Sud-Est este că majoritatea problemelor și cele mai multe oportunități cu care ne confruntăm ca lideri sunt aceleași, sau aproape aceleași, în orice cultură de pe Glob.

Toți liderii își doresc să fie găsiți credincioși. Toți liderii își doresc să fie eficienți. Toți liderii vor să aibă un impact în orașul lor, în țara lor și printre oamenii pe care sunt chemați să îi slujească.

Perseverența este vitală, iar determinarea înverșunată este o trăsătură pe care orice pastor și lider trebuie să o cultive în viața lui. Dar orice lider, indiferent de locul în care se află, sau de dificultatea muncii pe care o face, își dorește să fie eficient. Persoana Duhului Sfânt, care sălășluiește în duhul nostru, stârnește această dorință și pasiune în noi.

Și noi avem aceeași încredere în tine și în chemarea ta. Știm că faci o diferență și că desparți lumina de întuneric. Mai știm și că, uneori, fiecare dintre noi are nevoie de ajutor din

afara contextului în care trăim zi de zi. Fiecare dintre noi vrem să credem că cineva ne cunoaște, că cineva își aduce aminte de noi și că lucrează alături de noi, în timp ce ne străduim să fim eficienți.

Acest jurnal (această serie de articole scrise de lideri din întreaga lume) se vrea a fi un sprijin pentru tine. A fost gândit nu ca să te învețe, nu ca să te facă o persoană mai bună decât ești deja, nu ca să sugereze că ai fi incapabil, ci ca să dezvolte lucrarea măreață și sfântă pe care o faci deja. Acest jurnal se vrea a fi o încurajare, o resursă și un prieten pentru tine, în vreme ce tu continui să lucrezi pentru Mântuitorul nostru.

Vreau să știi că ești iubit și apreciat în rolul pe care îl deții și datorită roadelor pe care le aduci pentru Mântuitor. Ogoarele sunt gata de recoltă, dar lucrătorii sunt așa puțini. Deoarece lucrătorii (liderii) sunt puțini, vrem să îți fim alături așa cum putem, în timp ce te confrunți cu sarcinile dificile și colosale care îți stau în față.

Pastorii penticostali practici sunt extrem de prețioși și valoroși în cultura Împărăției. Ne rugăm ca acest jurnal și generozitatea celor care au făcut posibilă existența lui să fie o resursă importantă pentru lucrarea măreață pe care o faci!

Fratele tău,

Jeffrey W. Dove

Life Publishers International

Assemblies of God Bible Alliance

INTRODUCERE ÎN SERIA TRĂIREA ÎN ÎMPĂRĂȚIE

de Dr. H. Maurice Lednicky

Această serie despre *Trăirea în Împărăție*, un amestec de teologie biblică și aplicație practică, se dorește a fi o încurajare pentru liderul spiritual în viața lui personală, dar și o resursă valoroasă de predici și învățături. Pe scurt, vom urmări scopul veșnic al lui Dumnezeu de a răscumpăra și restaura o omenire decăzută, pentru ca aceasta să aibă parte de părtășie curată cu Tatăl, prin Isus Cristos. Există doar două împărății – Împărăția Luminii și Împărăția Întunericului. Oricare dintre noi ne aflăm ori într-una, ori în cealaltă. Nu există alte opțiuni. Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu este resursa noastră infailibilă, Fiul lui Dumnezeu ne asigură accesul în această Împărăție, iar Duhul Sfânt este îndrumătorul nostru. Pentru a duce o viață de credincios matur într-o lume în care răul se dezvoltă tot mai mult, trebuie să fii mereu atent. Lupta spirituală devine tot mai intensă, deoarece diavolul continuă să încerce să uzurpe autoritatea lui Dumnezeu și să distrugă tot ce a pregătit Dumnezeu pentru creația Lui. Opiniile, atitudinile și comportamentele promovate de cultura contemporană trebuie evaluate constant și cu atenție, prin intermediul Scripturii. Este absolut necesar să avem o înțelegere biblică a lui Dumnezeu și a modului în care S-a lăsat descoperit de creația Lui de-a lungul timpului. Apoi, pe măsură ce pricepem măreția dragostei și Harului Lui, dorința de a ne arăta mulțumirea și iubirea față de Tatăl nostru Ceresc, prin smerenie și supunere, devine premisa fundamentală de la care pornesc toate celelalte decizii și acțiuni din viețile noastre. Aceasta presupune maturitatea spirituală. Să vedem semnificația biblică pentru ce înseamnă *să trăiești în Împărăție*.

DOUĂ ÎMPĂRĂȚII SPIRITUALE

Conceptul de Împărăție este fundamental pentru a înțelege planul și scopul lui Dumnezeu pentru creația Lui morală. De asemenea, este de o importanță semnificativă pentru fiecare credincios să fie în concordanță cu planurile și scopurile veșnice ale Celui Atotputernic. Foarte pe scurt spus, TOȚI oamenii se află într-una din cele două Împărății. Nu există alte opțiuni. Nu poți trăi în ambele împărății în același timp. Slujirea la doi stăpâni este distructivă și provoacă durere, confuzie și conflict.

Cei mai nefericiți oameni de pe pământ sunt cei care încearcă să se țină de Dumnezeu cu o mână și de lume cu cealaltă.

Vom discuta mai târziu despre eforturile zilnice depuse de oameni pentru a ajunge la maturitate spirituală; totuși, chiar dacă un credincios se mai împiedică, nu va comite din nou același păcat (Romani 6:16; 1 Ioan 3:6-9). Un „miel” nu devine „porc” doar pentru că a căzut într-o groapă cu noroi. Dar nici un „porc” nu devine „miel” doar pentru că evită anumite gropi cu noroi. „Natura noastră spirituală” determină Împărăția în care trăim: cea a Răscumpărării, sau cea a Răzvrătirii.

Natura spirituală a Împărățiilor

Sunt necesare câteva cunoștințe de bază pentru a putea discuta despre împărățiile spirituale.

1. Dumnezeu și Satana NU sunt oponenți egali. Există UN singur Dumnezeu. Satana a fost creat „înger” (ființă cerească), ca să-L slujească și să-L aducă laudă Celui Preaînalt. Nu a existat în cazul lui „din veșnicie”. Și, la fel ca oamenii, care au fost creați ulterior, a avut puterea de a alege. Dumnezeu nu a creat sclavi care să fie obligați să Îl slujească și să-lvească. Diavolul nu posedă atributele de tip „omni”, ca Dumnezeu: omnipotent, omniscient, omniprezent.

Profetul Isaia, Isus și Apostolul Ioan fac referire la poziția, căderea și pedeapsa finală a Satanei (Lucifer, Diavolul) (Isaia 14:12; Luca 10:18, Apocalipsa 12:9).

Se pare că Lucifer a fost unul dintre cei mai importanți îngeri din lumea spirituală a Celui Atotputernic. Cu toate acestea, s-a considerat mai presus ca Dumnezeu care l-a creat. În cele din urmă, mândria și dorința de autoritate și conducere l-au făcut să încerce să Îl detroneze pe Dumnezeu. A fost o lovitură diabolică, de o magnitudine incredibilă în lumea spirituală.

«Cum ai căzut din cer, luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! (O, luceafăr de dimineață, fiul al zorilor! – NIV) (O, strălucire a dimineții! – NLT) (O, aducător de lumină și luceafăr de dimineață, fiu al dimineții! – versiunea amplificată) Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei, mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.” Dar ai fost aruncat în Locuința morților, în adâncimile mormântului!» (Isaia 14:12-15)

«Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie și au zis: Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău. Isus le-a zis: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer. Iată că v-am dat

putere să călcați peste șerpi și peste scorpioni și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma...» (cuvintele lui Isus în Luca 10:17-19)

„Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui (vezi Apocalipsa 12:4) s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.” (scris de Ioan - Apocalipsa 12:7-9)

2. Omul este o trihotomie: duh, suflet și trup. Și este important să ne amintim ordinea corectă a acestora. Omul este creat după „chipul și asemănarea lui Dumnezeu” (Geneza 1:24). Conform Scripturii, „Dumnezeu este Duh” (Ioan 4:24), ceea ce înseamnă că El nu este limitat și restricționat de un trup fizic, ca oamenii. Trupul omului a fost făcut din „țărâna pământului” (Geneza 2:7), pământ creat de Dumnezeu înainte de crearea omului.

Când Adam și Eva au păcătuit în grădina Edenului, ei „au murit” spiritual chiar în ziua aceea, așa cum i-a spus Dumnezeu lui Adam. Asta înseamnă că relația personală cu un Dumnezeu perfect și sfânt s-a destrămat (Geneza 3:22-24). Nu mai puteau avea părtășie cu Creatorul lor. Totuși, ca prefigurare a jertfei viitoare a lui Cristos pentru păcatele omenirii, în momentul acela Dumnezeu Însuși a instituit jertfa de sânge (Geneza 3:21). Duhul trebuie să fie primul împăcat cu Dumnezeu, după care se va întâmpla la fel cu mintea și trupul. Ordinea nu poate fi inversată. Omul nu poate „acționa” suficient de drept și nu poate „gândi” astfel încât să aibă parte de aprobarea (părtășia) lui Dumnezeu. Trebuie să existe o întâlnire semnificativă cu Cristosul cel viu, care prin credință și pocăință ne va înfățișa curați (iertăți) în prezența Tatălui.

Cu toate că mințile lor au fost „luminate” ca să poată face diferența între bine și rău, gândirea lor s-a stricat. Mintea și-a pierdut puritatea și a devenit terenul de joacă al gândurilor rele, care determină acțiuni păcătoase. Credincioșii sunt sfătuiți: „să Îl lăsați pe Dumnezeu să vă schimbe într-o persoană nouă, prin înnoirea minții voastre” (Romani 12:2, parafrazăre).

Consecința supremă a păcatului a fost moartea trupului (Geneza 3:19). Dar, slăvit fie Domnul, învierea trupului va finaliza procesul de răscumpărare a omenirii (vezi Romani 8:19-23; 1 Corinteni 15).

(1) **Am fost iertați — TRECUT**

(2) **Ne aflăm într-un proces de maturizare — PREZENT**

(2) **Vom fi pe deplin răscumpărați — VIITOR**

3. În mod normal, activitatea din lumea spirituală nu poate fi văzută de oameni. Cu toate că există și excepții, lucrarea efectivă a îngerilor și lucrarea rea a demonilor printre oameni este rareori vizibilă pentru ochiul uman. Putem recunoaște rezultatele sau consecințele unei astfel de

intervenții în viața noastră, însă lumea spirituală e rareori recunoscută. Întâmplarea respectivă poate trece pur și simplu neobservată, sau poate fi descrisă ca fiind o coincidență, noroc sau ghinion. (Nu există așa ceva în viețile copiilor lui Dumnezeu.)

Câteva pasaje din Scriptură ilustrează conflictul din tărâmul spiritual:

- Dumnezeu i-a dat Satanei permisiunea să îi facă doar anumite lucruri lui Iov. Nu i-a permis să se atingă de viața lui Iov (Iov 2:7).
- Lupta lui Gavril și Mihail (arhangheli măreți) cu căpetenia împărăției din Persia. Răspunsul la rugăciunea lui Daniel a întârziat trei săptămâni datorită luptei din tărâmul spiritual (Daniel 10:1.21).
- În viziunea pe care a avut-o în timpul exilului pe insula Patmos, apostolul Ioan a văzut ultimaătălie dintre Dumnezeu și Satana (Apocalipsa 6-20). Dumnezeu cel Sfânt, îngerii Lui și sfinții răscumpărați vor triumfa asupra lui Satan cel necurat, demonilor lui și păcătoșilor.

Dincolo de toate acestea, lupta spirituală se dă pentru sufletul fiecărei persoane. Creaturile iadului sunt în acțiune ca „să fure, să înjunghie și să prăpădească” (Ioan 10:10) fiecare ființă umană. Diavolul e un luptător viclean, care se folosește de minciuni, tactici înșelătoare și chiar de alte persoane diabolice, ca să distrugă creația morală cu care Dumnezeu a intenționat să aibă părtășie.

Când apostolul Pavel i-a avertizat pe credincioșii din Corint cu privire la învățătorii falși, acesta a subliniat faptul că „chiar Satana se preface într-un înger de lumină” (2 Corinteni 11:14). Pe la sfârșitul epistolei lui către biserica din Efes, Pavel i-a îndemnat pe acești credincioși să se îmbrace cu toată armura lui Dumnezeu. El le explică de ce e atât de important. „Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești (Efeseni 6:10-12, sublinierea îmi aparține).

Lumină versus întuneric

De-a lungul Scripturii, analogia simplă dintre LUMINĂ și ÎNTUNERIC definește și face diferență între **BINE** și **RĂU**. În ziua de astăzi se folosește deseori expresia, „La fel de diferit precum ziua de noapte”. În lumea naturală, lumina ne permite să observăm și să evităm pericole; pe de altă parte, când e întuneric, e imposibil să observăm posibilele pericole aflate în fața noastră.

1. Dumnezeu este întotdeauna lumină/bun. În prima zi a creației, Dumnezeu a spus: „Să fie lumină” (Geneza 1:3) și a despărțit lumina de întuneric. Încă de la acele prime

versete ale Bibliei, până la ultimele ei pagini, Dumnezeu este portretizat ca fiind Lumină. Apocalipsa 21:23 spune: „*Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul.*”

„*Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit (gratuit, mare, deplin) este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor (tuturor lucrurilor care luminează), în care nu este nici schimbare (creștere sau descreștere), nici umbră de mutare (ca într-o eclipsă).*” (Iacov 1:17, versiunea amplificată).

„*Isus le-a vorbit din nou și a zis: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.”* (Ioan 8:12)

„*În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Cristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui. În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său...*” (Efeseni 1:4-7)

„*...cu bucurie, mulțumind Tatălui care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor.*” (Coloseni 1:12-14)

„*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică*” (Ioan 3:16).

S-a spus de multe ori că ar fi fost mult mai ușor pentru Dumnezeu să distrugă pur și simplu omenirea și să o ia de la început, decât să îi „răscumpere” pe cei căzuți. Isus, singurul născut din Tatăl, a fost SINGURUL în măsură să plătească pentru păcatele omenirii.

2. Satana e întotdeauna întuneric/rău. Nicăieri în Biblie nu scrie că diavolul ar avea ceva bun în el. Acest adversar rău nu a făcut niciodată nimic pentru a ajuta sau încuraja pe cineva. Are o natură întru totul diabolică – în contrast cu natura lui Dumnezeu, care este pe deplin

perfectă și bună. Isus îl cunoștea pe Satana îndeaproape. Îl cunoștea foarte bine și a făcut câteva remarci critice cu privire la caracterul lui. „*El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.*” (Ioan 8:44)

Ca să fim înțeleși, nu dorim să oferim o atenție excesivă lucrărilor sale rele sau să arătăm în vreun fel respect acestui distrugător, ci vrem doar să ne reamintim cu toții cât de diabolic este Satana și ce intenții mârșave are. Încă de la bun început, de când a încercat să distrugă autoritatea lui Dumnezeu Tatăl și a fost aruncat din ceruri, singura lui intenție a fost să nimicească creația lui Dumnezeu. Se va lupta sub orice formă ca să îl răstoarne pe Cel Atotputernic, până va fi aruncat în iazul cu foc pentru pedeapsa veșnică.

Unii se gândesc că, odată ce ajung să cunoască adevărul despre Satana, oamenii ar alege să fugă departe de el, sub protecția și siguranța Stăpânului. Cu toate acestea, datorită naturii depravate a omului, mulți vor fi înșelați de minciunile pe care le promovează acesta. Ce încercare colosală pentru noi, ca urmași ai lui Cristos, să arătăm tuturor din jurul nostru că dragostea Lui ne poate restaura într-o relație dreaptă, plină de pace și de iertare cu Tatăl. Da, intrarea în Împărăția Luminii – și eliberarea din Împărăția Întunericului – este promisiunea personală pe care Dumnezeu ne-o face fiecăruia dintre noi.

Dr. H. Maurice Lednicky a fost slujitor ordinar al Adunărilor lui Dumnezeu timp de 50 de ani. Este autor, evanghelist, pastor, misionar și fost președinte al Central Bible College, Springfield, Missouri.

Prezentul articol este extras din *Kingdom Living (engl. – Trăirea în Împărăție)* © 2013 de H. Maurice Lednicky. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate.

SLUJIREA ECHILIBRATĂ ȘI PASTORUL PENTICOSTAL PRACTIC

de JEFFREY W. DOVE

Un tratat despre
cum să ai
o lucrare echilibrată,
spre deosebire de
o lucrare dezechilibrată
sau hiper-focalizată...

Sunt întrebări care se pun deseori: Ce înseamnă o slujire echilibrată? Care sunt caracteristicile unei lucrări sănătoase? Care sunt caracteristicile unei slujiri sănătoase, care se dezvoltă și este echilibrată, cu precădere în contextul unei biserici locale (Pastorul și turma)? Urmează o discuție deschisă pe această temă, însoțită de îndemnul de-a se încerca urmărirea și crearea unui echilibru în viața și lucrarea practică de zi cu zi a bisericii locale.

0 descriere a unei lucrări dezechilibrate

- O lucrare dezechilibrată (LD) este adesea considerată prea spirituală și oarecum eterică pentru ochiul neformat.
- LD promovează cel mai adesea vasul de lucru (slujitorul sau pe cel care folosește anumite daruri), în loc să aducă slavă Duhului Sfânt ca atare.
- LD tinde să NECESITE o manifestare vizibilă a participantului, pentru „a dovedi” că Duhul l-a atins într-un mod cât se poate de „profund” (de ex. oamenii trebuie să cadă la pământ, să tremure, să plângă, să ridice mâinile, să vorbească în limbi la fiecare rugăciune, să ofere o sumă mare de bani, să râdă, să nu mai poată vorbi, etc.)
- LD se reduce adesea la o mentalitate de genul „Noi versus Ei” și se reflectă frecvent în predici și în timpul de rugăciune.
- LD este adesea „împotriva” a ceva... și devine cunoscută pentru acest fapt, în loc să se facă cunoscută pentru iubirea și acceptarea tuturor, în timp ce rămâne fidelă standardelor doctrinale.

Chiar dacă toate reacțiile fizice și emoționale menționate mai sus ca fiind semne ale prezenței lui Dumnezeu sunt valabile, credibile și, uneori, chiar de dorit, să te aștepți și uneori să mergi atât de departe, încât să soliciți una sau mai multe dintre acestea înseamnă să faci **o lucrare**

dezechilibrată. Prin urmare, când se fac rugăciuni pentru cineva, un slujitor sau un observator dezechilibrat tinde să caute un semn observabil (sau un semn „așteptat”), în loc să discearnă într-un mod spiritual lucrarea care se desfășoară sau nu în viața persoanei în cauză.

Prea adesea, de-a lungul anilor, am fost martor al unor astfel de reacții fizice regulate de la persoane așa-zise „spirituale”. Acestea începeau să râdă isteric sau să plângă incontabil, să vorbească mult și tare în alte limbi (de nenumărate ori), pentru ca cei din congregație să îi considere un exemplu de „persoană spirituală”, când, de fapt, duhul lor nu a fost cu adevărat mișcat de o manifestare spirituală. Aceștia au continuat să trăiască în supărare și mânie, poftind după lucruri, oameni sau putere, folosindu-se de alții, dând dovadă de obiceiuri care nu îi aduceau slavă Mântuitorului, etc.

Trebuie să afirmăm clar și concis că lucrarea harului se vede nu prin cât de **tare** sau cât de **mult** se roagă cineva, sau prin cât de frecvent sau de vizibil demonstrează cineva că se află în prezența Duhului Sfânt, ci prin cum se poartă cu soția lui (sau cu soțul ei); prin cum dă dovadă de roadele Duhului Sfânt într-un mod consecvent. O donație SUPER MEGA GIGANTICĂ unică în folosul unei lucrări nu demonstrează ascultarea de Duhul când vine vorba de dăruire, ci mai degrabă o dovedesc zeciuiala de zi cu zi și milostenia, așa cum cere Scriptura (de ex. oameni care dau zilnic, cu sacrificii, în ascultare de Cuvântul și conduși de Duhul, așa cum a fost cazul văduvei din Marcu 12:41-44).

0 definiție a unei lucrări echilibrate

Umanitatea (da, asta include și biserica) privește prea adesea la lucrurile exterioare, la ce „se vede”, în loc să privească la trăsăturile și acțiunile care dezvăluie adevărata natură sufletească a unui slujitor al lui Cristos. Acest Jurnal va

sublinia în mod constant persoana, puterea și prezența Duhului Sfânt, în timp ce o prezentare absolut „echilibrată și bazată pe Cuvânt” a lucrării penticostale practice va pune accentul înainte de toate pe roadele Duhului, cât și pe darurile Duhului în cadrul unei lucrări echilibrate a liderilor.

Ne simțim obligați să întrebăm:

- La ce bun că putem profeti, dacă nu putem iubi?
- La ce bun că putem scoate demoni, dacă noi continuăm să bârfim și să îi criticăm pe alții în conversațiile noastre de zi cu zi?
- La ce bun dacă DĂRUIM cu extravaganță, dacă neglijăm timpul devoțional pe care îl oferim Mântuitorului în momentele în care nu ne vede nimeni?

Lucrarea echilibrată urmează exemplul Mântuitorului în fiecare domeniu al vieții noastre și, implicit, în conducerea turmei care ne-a fost încredințată de DOMNUL ca să veghem asupra ei. O lucrare echilibrată caută povața lui Dumnezeu pe orice palier.

- Echilibru în prezentarea doctrinelor bisericii
- Echilibru în trăirea sfântă, dar prin creștere și decizii zilnice în loc de reguli și regulamente
- Echilibru în darurile ȘI roadele Duhului Sfânt
- Echilibru în concentrarea pe cei găsiți... (cât și pe cei încă pierduți)

De ce, de-a lungul vremii, însuși cuvântul echilibru a devenit dezagreabil pentru unii oameni din lucrare? Biserica tinde să aibă o înțelegere oscilantă a darurilor și roadelor Duhului Sfânt. Ba suntem extrem de conservatori, de ajungem până și la o măsurare legalistă a tuturor oamenilor și lucrurilor din jurul nostru; ba se schimbă situația și îngăduim orice fel de comportament, folosind harul lui Dumnezeu drept „permisiune ca să păcătuim” (așa cum spunea apostolul Pavel). Am descoperit, citind Scriptura într-un mod foarte direct, că Isus a fost mereu sever față de păcat, dar plin de compasiune, iubitor și neacuzator față de păcătos ca persoană. Nu a chemat pe nimeni să-i fie ucenic, fără să-l hrănească sau să-l vindece mai întâi, nu a solicitat afilierea la o „confesiune” a Sinagogii înainte să predice acolo într-o zi de Sabat, a stat frecvent la masă cu persoane cunoscute drept necredincioase, spre supărarea celor care Îl urmau în fiecare zi. Isus i-a iubit pe cei GĂSIȚI, dar i-a iubit și pe cei PIERDUȚI, cu o intensitate și o acceptare greu de găsit în zilele noastre în unele biserici penticostale. Echilibrul înseamnă să îi ajuți pe cei găsiți să crească, dar, în același timp, să petreci timp și să fii prieten cu persoane care nu fac încă parte din Împărăție. De fiecare dată când insistăm cu consecvență asupra unei doctrine sau a unui aspect, prea mult timp, putem fi siguri că suntem la un pas de a cădea într-o extremă și posibil, într-o teologie practică dezechilibrată.

Cultura Penticostală din întreaga lume a tins să fie „împotriva a ceva” încă de la începuturile sale. Mulți se împotrivesc anumitor haine și/sau bijuterii, lungimii părului,

părului facial, cosmeticelor, jocurilor sau evenimentelor sportive, filmelor sau muzicii, etc. În orice moment dat, biserica (atât cea locală, cât și cea instituționalizată) este „împotriva a ceva” și își măsoară eficacitatea în funcție de cât de bine reușește să își păstreze oile „curate și sfinte” așa cum sunt exprimate aceste calități în ultima definiție a unei așa-zise purități. Atunci, ar spune unii, care este standardul pe care ar trebui să-l respecte creștinul penticostal în ceea ce privește îmbrăcămintea, comportamentul și conduita? Cum se măsoară și evaluează acesta?

Iată câteva **etaloane pentru auto-măsurare**, ca să ne asigurăm că suntem implicați într-o lucrare echilibrată:

- Chiar dacă Scriptura nu spune prea multe despre ce cod vestimentar ar trebui utilizat ca unitate de măsură, ea ne amintește să fim modești, să evităm să îi jignim pe alții și să le purtăm de grijă fraților și surorilor de lângă noi, ca să nu cadă în păcat din cauza noastră!
- Într-una din predicile lui, Pavel îl încurajează pe Timotei să predice Cuvântul (și nu tendințe actuale sau teologii populare). Aici ne-ar fi de ajutor o serie de lecții bine conturate pe un anumit subiect sau poate o analiză verset cu verset a unei cărți din Biblie. Folosind această abordare, ne vom concentra într-un mod echilibrat pe adevărul integral al lui Dumnezeu. Chiar și în cărțile cele mai critice (de ex. Profeții Mici), dacă le citim verset cu verset și dacă predicăm întregul Cuvânt, nu doar o propoziție pe zi, găsim elemente de iubire și bunătate și vom vedea cum Dumnezeu se apropie de umanitate plin de har.
- Elaborează un calendar anual cu predici personale, în care să notezi atent, sistematic, credințele fundamentale. Asta NU exclude îndrumarea Duhului Sfânt, deoarece trebuie să fim conduși de Duhul Sfânt, iar Acesta te va duce uneori în alte direcții decât cele pe care ți le-ai propus tu în calendar. Totuși, dacă suntem penticostali și conduși de Duhul Sfânt, nu înseamnă că nu mai facem planuri și nu mai studiem intensiv Cuvântul sau că nu le oferim o hrană spirituală adecvată, regulată și echilibrată enoriașilor aflați în grija noastră.
- Poate fi foarte instructiv pentru tine să îți ascuți propria predică, cel puțin o dată pe lună. Dacă sufletul TĂU nu e hrănit când o ascuți, probabil că nici sufletul altor persoane nu va fi hrănit!
- Formează-ți un grup de prieteni slujitori, care au permisiunea să se exprime vizavi de viața ta și tu vizavi de a lor. Onestitatea, sinceritatea înviorătoare și abilitatea de a pune întrebări și de a fi întrebat vor finisa echilibrul lucrării tale de conducere și slujire. „După cum fierul ascute fierul, tot așa și un om îl ascute pe un alt om.” (Proverbe 27:17, NIV)
- Și, bineînțeles, roagă-te mult. Nu doar ca un ritual, ci ca o conversație constantă și continuă cu Mântuitorul, atât în limbajul din inima ta, cât și în limbajul ceresc pe care l-ai

primit când ai fost umplut cu Duhul Sfânt. Rugăciunea înseamnă nu doar să Îi vorbești lui Dumnezeu, ci și să Îl asculți. Adoptă, în timpul rugăciunii, o poziție sau o postură de ascultător, de servitor care așteaptă ordine, de soldat care așteaptă comanda de la comandantul lui suprem.

Cum funcționează echilibrul în lucrarea interculturală din acest secol.

Părerea mea este că, **efectiv TOATE lucrările** cu necredincioși sau cu persoane proaspăt mântuite **sunt, de fapt, interculturale** în zilele noastre și că ar trebui să plecăm de la premisa unei înțelegeri culturale foarte reduse, dacă nu chiar inexistentă, atunci când le slujim. Mântuirea poate fi oferită instantaneu de către Mântuitor când o persoană crede din toată inima, mărturisește cu gura și acționează în credință conform lucrării de ispășire; însă procesul de „maturizare în Cristos” durează mult mai mult în cazul unei culturi post-creștine sau non-creștine, și trebuie să fim mult mai chibzuiți în această lucrare decât am fost până acum.

O vinietă personală

În 1992, împreună cu soția mea și cu doi copii mici, am părăsit lucrarea de pastorație din Statele Unite și ne-am mutat în Republica Populară Democrată Laos (RPD Laos), în Asia de Sud-Est. Nu mai fusesem niciodată acolo, nu le învățasem niciodată limba, obiceiurile, și nici nu am înțeles modul lor de guvernare, etc. Mirosurile erau ciudate (nu într-un sens rău, ci doar diferite), limba părea „imposibil de rostit”, iar mâncarea a fost, pentru noi, un obstacol greu de depășit. Cea mai mare dificultate interculturală, însă, a fost când ne-am dat seama că oamenii de acolo nu înțelegeau absolut nimic despre cultura sau lucrarea creștină, nu știau ce e aia Biblie sau biserică, și nici cine e Dumnezeu (ca să nu mai vorbim de un Fiu Și un Duh Sfânt!). Mi-am dat seama că nu am aproape nimic în comun din punct de vedere cultural și religios cu locuitorii din nordul Laos-ului. Nu le puteam cita din Scriptură, de vreme ce Scriptura nu însemna nimic pentru ei. Când mă rugam pentru ei în limba lao o făceam nearticulat și bâlbâit în cel mai bun caz. Am aflat că principiile, dogmele, credințele mele și titlurile mele academice, licențele și ordinările pentru lucrare erau ca un „abur care se arată puțințel” (Iacov 4:14). Totul era vizibil, dar nu prea important pentru ei. Așa că ne-am întors la elementele esențiale ale unei lucrări echilibrate: Iubește, așa cum a iubit Isus; Reacționează și acționează așa cum a făcut-o Isus în timpul șederii Lui pe Pământ. Hrănește-i pe cei înfometați. Îmbracă-i pe cei goi. Roagă-te ca cei bolnavi să fie vindecați și ajută-i din punct de vedere medical, și așa mai departe. Așa că am mâncat și am băut cu vecinii noștri și cu străini, și am vorbit și am plâns împreună cu vecinii noștri necreștini ani la rândul. Unul câte unul, s-au întors la Cristos. Primul care s-a întors a fost profesorul nostru de limba lao, apoi proprietara noastră și câțiva dintre copiii ei adulți și

nepoții ei, urmați de vecinii noștri și de câțiva prieteni și câteva cunoștințe. Privind retrospectiv, ne-am întrebat cum și-au dat seama și ce anume a avut efect. Unii dintre ei au spus: „V-am urmărit, v-am ascultat, și nu doar ceea ce ați spus, ci și lucrurile pe care le-ați făcut și modul în care le-ați făcut. Se părea că ne iubiți și că vă pasă de noi, chiar dacă nu vă înțelegeam religia și nu proveneam din aceeași țară.”

O lucrare echilibrată va semăna mult cu o încercare de slujire interculturală în Asia. O simplă predică, sau o simplă afirmație despre teologia și crezurile noastre (chiar dacă ambele sunt extrem de importante) nu vor fi suficiente. Totuși, dacă ducem o viață echilibrată, o viață în care iubim și trăim asemenea Mântuitorului, îi vom câștiga în timp.

Angajamentul pe care ni-l luăm ca lideri, față de Mântuitor și față de chemarea Lui, trebuie să fie radical, fără compromisuri și consecvent până în ultima zi. Angajamentul pe care ni-l luăm față de o lucrare echilibrată plină de Duhul și condusă de Duhul trebuie să fie la fel. Scopul nostru în lucrare este să fim asemenea apostolului Ioan, care a fost atât de aproape de Isus, încât își putea așeza fruntea pe pieptul Lui și putea fi mereu în prezența Lui, dar și să fim asemenea lui Cristos și să fim cunoscuți drept „prieteni ai păcătoșilor”, cunoscând adevărul și trăindu-l în fiecare zi în fața lor.

Echilibrul nu este doar un cuvânt bun... Echilibrul este incredibil de necesar în această generație care nu Îl cunoaște pe Cristos și dragostea pe care le-o poartă El. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” (Ioan 13:35)

În gimnastică, există un exercițiu care presupune folosirea unei bărne orizontale suspendată la aproximativ un metru înălțime. Gimnastul trebuie să se deplaseze înainte și înapoi pe această bărnă, cursiv și fără să alunece de pe ea. Adesea, gimnastul va trebui să facă salturi în spate, să meargă în mâini, să stea în cap în timp ce se învârtă și altele de genul acesta. Când văd astfel de imagini, îmi amintesc ce trebuie să înduri în viața de pastor. Trebuie să faci zilnic fapte mărețe de slujire spirituală, să alungi atacurile puterilor malefice care vor să te distrugă și să eviți să cazi de pe bărnă când ajungi la margini sau te dezechilibrezi. Poți să o faci, pastore, poți să influențezi oameni, câtă vreme te bazezi pe echilibrul Cuvântului și al Duhului Sfânt.

JEFFREY W. DOVE este director al Alianței Biblice a Adunărilor lui Dumnezeu (Assemblies of God Bible Alliance) și al Life Publishers International, Springfield, Missouri. A fost pastor și misionar. A servit ca director de misiune în Bangkok, Tailanda, pentru șase țări din Asia de Sud-Est, timp de 14 ani.

A person is captured in mid-swing on a tire swing. They are wearing a brown jacket over a white shirt and light-colored shorts. The background is a bright, hazy landscape with mountains and trees, suggesting a sunrise or sunset. The overall tone is warm and inspirational.

Dezvoltă o viziune pentru viața ta:

*Cum să îți creezi
și să îți menții o
viziune pentru
viața personală*

de Mark Batterson

CINCI PRINCIPII CARE TE VOR AJUTA SĂ DESCOPERI ȘI SĂ DEFINEȘTI O VIZIUNE PENTRU VIAȚA TA

Era o oră obișnuită de Școală

Duminicală. Nu-mi amintesc

cine ținea lecția și nici tema discutată, dar a ajuns un moment de referință pentru mine. Am spus ceva ce avea să devină viziunea vieții mele. Poate că anunțul meu va părea cam lipsit de intensitate după o introducere atât de plină de entuziasm, dar mă definește foarte bine. Nu am auzit niciun cor îngeresc cântând „Aleluia!” dar am știut că mi-am descoperit menirea, rațiunea de a fi. Am spus atunci: „Scopul meu în viață este să îi ajut pe ceilalți să își exploreze la maxim potențialul pe care l-au primit de la Dumnezeu.”

Afirmația cuprinde viziunea mea ca soț, tată, pastor și scriitor. Potențialul este un dar de la Dumnezeu. Ceea ce facem cu el este darul nostru pentru Dumnezeu. Atunci când îi ajut pe alții să își administreze potențialul pe care li l-a oferit Dumnezeu mă umplu de energie.

Tu ai o viziune pentru viața ta? Nu doar o viziune pentru biserica pe care o conduci sau pentru lucrarea para-bisericească în care slujești. Ai o viziune pentru căsnicia ta? Pentru familia ta? Știi cine ești și care sunt lucrurile care te definesc? Ce anume te face să te trezești dimineața devreme și te țină treaz până noaptea târziu?

Zilele trecute, fiul meu de opt ani, Josiah, mi-a spus viziunea lui în viață. Mi-a zis: „După ce termin facultatea, vreau să fiu poet timp de trei ani, după care o să particip la *American Idol*, și apoi o să joc fotbal de performanță.” Afirmația a venit pe nepusă masă. Și cine știe? Poate că e și planul lui Dumnezeu pentru viața lui. Când suntem tineri, concepem o viziune pentru viața noastră, care se schimbă pe măsură ce ne maturizăm. O vom edita și ajusta de nenumărate ori. Și, în mod normal, de-a lungul timpului, va fi supusă și unui proces de eliminare. Trebuie să faci lucruri care nu îți plac, ca să descoperi lucrurile pe care le iubești. Trebuie să descoperi cine nu ești, ca să înțelegi cine ești de fapt. Și toate acestea fac parte din procesul de creare și menținere a unei viziuni pentru viața ta.

FII TU ÎNSUȚI

Când am devenit pastor al bisericii „National Community Church”, încercam să fiu un pastor. Paisprezece ani mai târziu, încerc să fiu eu însumi. Și e o mare diferență între cele două. Un pericol major al slujirii este să îți găsești identitatea în lucrarea pe care o faci. Lucrarea ta devine identitatea ta. Așa a fost și în cazul meu, cu câțiva ani în urmă. National Community Church mi-a consumat viața. Și, sincer să fiu, părea ceva firesc și bun. După care am avut o revelație.

Într-un weekend am chiulit de la biserică și asta a schimbat modul în care mă vedeam pe mine însumi, viața mea și National Community Church. Era ultimul weekend din sezonul de schi, iar eu și fiul meu voiam să învățăm să ne dăm cu placa pe zăpadă. S-a dovedit a fi o zi de neuitat. Un anumit moment mi-a rămas întipărit în memorie. La propriu. Ne aflam în telegondolă și urcam spre vârful muntelui, în timp ce zăpada cobora spre noi ca un viscol, și atunci am auzit vocea subtilă a Duhului Sfânt. Am înțeles atunci, în telegondolă, că viața mea se învârtea în întregime în jurul National Community Church de aproape zece ani. Pe de o parte, atunci când plantezi o biserică, trebuie să te implici cu inima și sufletul în biserica respectivă. Sacrificiul face parte din acest drum. Dar am înțeles și că nu prea aveam o viață în afara bisericii. A fost de parcă Duhul Sfânt mi-a spus: „Fă-ți o viață!”

Mă tem că dacă e să fim sinceri, mulți pastori am recunoaște că nu avem o viață în afara bisericii – nu avem hobby-uri, relații, interese, țeluri sau limitări. După care ne întrebăm de ce suntem plictisiți în lucrare și de ce predicile noastre sunt plictisitoare. Care e soluția? Fă-ți o viață. Sau poate ar trebui să spun „Fă-ți o viziune pentru viața ta”.

Permite-mi să îți împărtășesc cinci principii care te vor ajuta să descoperi și să îți definești viziunea pentru viața personală.

IMPUNE LIMITE

Mereu am fost dependent de muncă. În mare parte pentru că îmi place ceea

ce fac. Însă, dacă nu ești atent, munca se poate transforma în casă și casa în muncă. Nu înseamnă că mi-am abandonat familia. De fapt, la NCC avem o vorbă, pe care am inoculat-o întregului personal: „Pune-ți familia pe primul loc.” Dar nu sunt prea convins că la vremea aceea aplicam ce predicam. Atunci am luat câteva decizii care au creat niște limite în viața mea.

În primul rând, îi ofer bisericii o seară pe săptămână. De ce? Pentru că familia trebuie să fie prioritară. Trebuie să îmi ajut copiii la teme. Trebuie să antrenez echipele din care fac parte. Trebuie să îmi ucenicizez individual copiii. Și nu îmi cer iertare pentru niciuna din afirmațiile de mai sus.

În al doilea rând, încerc să profit de toate zilele libere. Îi datorez asta familiei mele. I-o datorez bisericii mele. Și sunt ferm convins că voi fi mai productiv dacă lucrez mai puține zile. Am redus timpul de învățare la 36 de weekend-uri și am format o echipă de învățători care să mă susțină.

În al treilea rând, am decis să limitez numărul de zile în care călătoresc. Am început cu 30 de zile, însă s-au dovedit a fi prea multe, așa că am redus la 25 de zile. Am cerut echipei administrative să mă tragă la socoteală.

Aceste limite mă ajută să am o viață în afara bisericii. Îmi permit să clădesc relații dincolo de zidurile bisericii. Îmi dau voie să urmăresc interese care îmi fac predicile mai

10

Pași în stabilirea de țeluri în viață

În cartea sa, *How Life Imitates*

Chess (engl. – Viața e ca un joc de șah), campionul mondial la șah, Garry Kasparov, ne împărtășește câteva lecții de șah care se aplică și în viață. Printre cele mai semnificative se numără aceasta: „Un Mare Maestru face cele mai bune mutări bazat pe cum vrea să arate tabla de joc peste 10 sau 20 de mutări.” Este o ilustrație minunată a ceea ce înseamnă să îți stabilești țeluri. Îți stabilești țeluri acum, în funcție de cum vrei să arate viața ta peste 10 sau 20 de ani.

Cu ce încep?

Îți recomand să începi cu o ieșire. Cumpără-ți un jurnal nou. Printează 10 pași în stabilirea de țeluri în viață de pe site-ul www.chasethegoose.com. Și începe să îți stabilești țeluri.

Primul țel în viață mi l-am propus pe la douăzeci și ceva de ani, într-o ieșire cu biserica. Cred că lista originală cuprindea 25 de țeluri mângălite într-un carnețel. De-a lungul anilor, lista inițială a ajuns să cuprindă mai bine de 100 de țeluri. Și, ca să știi, încă o mai editez. O listă cu țeluri în viață e mereu în stare brută, pentru că adaugi constant noi țeluri și ștergi din cele vechi.

De ce sunt importante țelurile?

Nu vei atinge niciodată scopuri pe care nu ți le propui. E atât de simplu! Nu ți se pare o proastă administrare faptul că cei mai mulți oameni își petrec mai mult timp planificându-și vacanța de vară, decât propria viață? Fără țeluri, încetăm să mai trăim bazat pe imaginație și începem să trăim din amintiri. Fără țeluri, încetăm să mai creăm un viitor și începem să repetăm trecutul. Fără țeluri,

încetăm să mai trăim cu un plan, și începem să trăim din inerție. Nu vreau să fac din stabilirea țelurilor o chestiune prea spirituală, pentru că îți poți stabili țeluri egoiste prin natura lor, fără de care ai duce-o mai bine din punct de vedere spiritual. Dar cred de asemenea că țelurile pot fi o expresie a credinței, dacă sunt stabilite în mod corect. În fond, Evrei 11:1 spune că credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite. Cu alte cuvinte, credința ne oferă o imagine clară a țelului pe care vrem să-l atingem. Și dacă Dumnezeu zămislește acel țel, atunci El, care a început o lucrare bună, o va duce la bun sfârșit. Și atingerea acelui țel este o modalitate de a-l aduce glorie lui Dumnezeu.

Zece pași ca să îți stabilești țeluri:

1. Începe cu rugăciune
2. Verifică-ți motivele
3. Adună idei de la alții
4. Gândește pe categorii
5. Fii specific
6. Notează-ți țelurile
7. Include-i și pe alții
8. Sărbătorește de-a lungul drumului
9. Gândește pe termen lung
10. Continuă să visezi vise pe măsura lui Dumnezeu

Dacă vrei să descarci 10 pași în stabilirea de țeluri în viață și să citești lista mea de scopuri, accesează www.chasethegoose.com.

— MARK BATTERSON

interesante. Îmi permit să citesc din plăcere.

Astfel de limite ne oferă spațiul de care avem nevoie ca să ne dezvoltăm ca persoane, nu doar ca lideri.

SCHIMBĂ RUTINA

Iată una dintre formulele pe care le împărtășesc într-una din cărțile mele, *Wild Goose Chase* (engl. – *Goana după Gâsca Sălbatică*): „Schimbarea ritmului + schimbarea locului = schimbarea perspectivei.” Rutina e bună. Cei mai mulți dintre noi facem duș și folosim deodorant zilnic. De dragul familiei și al prietenilor, te rog să îți păstrezi această rutină. Rutinele sunt una din modalitățile prin care putem crește spiritual. Se numesc discipline spirituale. Dar când rutina devine rutină, trebuie să schimbi rutina.

Când trec printr-o criză spirituală, încerc să modific ceva în rutina mea. Uneori e vorba de lucruri simple, cum ar fi să folosesc altă traducere a Bibliei. Alteori trebuie să mă retrag sau să țin post timp de 40 de zile. Trebuie să găsești modalități prin care poți rămâne entuziasmat din punct de vedere spiritual. Trebuie să găsim moduri de a ne întoarce la chemarea dintâi.

Un pericol major al conducerii este „să încetăm să mai facem lucrarea folosindu-ne imaginația, și să începem să o facem din amintiri.” Învățăm cum să slujim, dar uităm de ce. Încetăm să mai creăm un viitor și începem să repetăm trecutul. Iar acesta este începutul sfârșitului pentru lideri.

Un lucru care ne-a ajutat pe noi, cei de la National Community Church, este valoarea noastră esențială: Totul este un experiment. Chiar considerăm tot ce facem un experiment. Dacă nu funcționează, ne oprim. Iar asta ne ajută să fim mai relaxați. De asemenea, le oferă mai multă libertate liderilor. Dacă oamenii se opun unei viziuni, le poți aminti că „e doar un experiment”. Am avut parte de nenumărate experimente eșuate, pe care sigur nu le vom repeta. Dar nu ne e teamă să greșim. Ne e teamă că nu vom greși niciodată, iar asta ar însemna că nu încercăm suficiente lucruri noi.

ROAGĂ-TE, ROAGĂ-TE, ROAGĂ-TE

Rugăciunea este o formă de visare.

Rugăciunea va transforma viața ta într-o aventură. Dacă faci din rugăciune o rutină, viața ta nu va ajunge o rutină. Rugăciunea este modalitatea prin care îți vin idei de la Dumnezeu. Și așa prefera oricând să am o idee de la Dumnezeu, decât o mie de idei bune. Rugăciunea îți creează un sens al destinului. Rugăciunea mă ajută să discern îndemnul Duhului Sfânt. Și supunerea față de acele îndemnuri ale Duhului este cheia menținerii unei viziuni pentru viața ta.

Creștinii celtici aveau un nume interesant pentru Duhul Sfânt: *an Geadh-Glas*, sau „Gâsca sălbatică”. Iubesc această ilustrație și implicațiile ei. Numele se referă la natura misterioasă a Duhului Sfânt. Asemenea unei gâste sălbatice, Duhul lui Dumnezeu nu poate fi urmărit sau îmblânzit. Este înconjurat de un aer de pericol și imprevizibilitate. Și cu toate că, la început, denumirea ar putea părea un sacrilegiu, mi se pare cea mai potrivită descriere a ceea ce înseamnă să cauți să te lași condus de Duhul Sfânt în viață.

Creștinii celtici descoperiseră ceva ce i-a scăpat creștinismului instituționalizat. Și mă întreb dacă nu cumva i-am tăiat din aripi Gâstei sălbatice și dacă nu ne-am mulțumit cu mai puțin – mult mai puțin – decât aventura spirituală pe care a plănuț-o Dumnezeu pentru noi. Dacă te iei după Gâsca Sălbatică, El te va duce în locuri în care nu ți-ai imaginat că vei ajunge vreodată, pe cărări despre care nici

**Învățăm
cum să slujim,
dar uităm de
ce. Încetăm să
mai creăm un
viitor și începem
să repetăm
trecutul. Iar acesta
este începutul
sfârșitului
pentru lideri.**

nu știai că există. Isus a spus: „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.” (Ioan 3:8)

Încerc să spun că nu există un înlocuitor pentru rugăciune. Rugăciunea va aduce un spirit de aventură în viața ta. Cu cât te rogi mai mult, cu atât viziunea ta se va extinde.

STABILEȘTE-ȚI ȚELURI ÎN VIAȚĂ

Recent, am reușit să îndeplinesc trei țeluri din viața mea într-o singură săptămână. Am traversat Marele Canion împreună cu fiul meu, dintr-un capăt în celălalt. Am călărit măgari pe creasta acestuia. Și am zburat cu elicopterul deasupra lui.

A fost mai mult decât o vacanță. A fost o călătorie spirituală. Când a împlinit 12 ani, fiul meu a semnat un legământ de ucenicie care includea trei provocări: spirituală, intelectuală și fizică. Călătoria a fost o recompensă pentru că a reușit să atingă țelurile pe care le stabilisem împreună.

Știi de ce cei mai mulți dintre noi nu reușim să obținem ce ne dorim de la viață? Pentru că nu știm ce ne dorim. Și nu vei atinge niciodată țeluri pe care nu ți le propui. Dacă vrei să îți menții viziunea pentru viața personală, trebuie să îți stabilești câteva țeluri în viață. Te rog să te gândești la ce-am zis și să o faci în timp ce te rogi. La urma urmei, dacă doar îți stabilești o grămadă de țeluri egoiste, mai bine să nu le atingi. Dar dacă ți le stabilești în contextul rugăciunii, atunci țelurile pe care ți le propui în viață devin o expresie a credinței. „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite.” (Evrei 11:1)

Dacă ai nevoie de ajutor ca să începi, poți descărca gratuit un material pe care l-am scris, intitulat *10 pași în stabilirea de țeluri în viață*, accesând www.chasethegoose.com. (Vezi caseta de pe lateral, „10 pași în stabilirea de țeluri în viață”). Unul din modurile prin care am reușit să am o viață în afara lucrării mele ca pastor a fost prin stabilirea de țeluri. Am țeluri legate de familie, influență, aptitudini fizice și călătorii. A se observa că nu mi-am propus țeluri spirituale. De ce? Pentru că toate sunt spirituale. Sper ca fiecare țel pe care mi l-am stabilit să fie o expresie a unei bune administrări. Și toate trebuie să treacă testul de turnesol: Îi aduce asta glorie lui Dumnezeu?

Nu toți oamenii își stabilesc țeluri. Dar dacă nu avem țeluri pe care să le urmărim, majoritatea ne mulțumim cu lucruri de rutină. Și începem să trăim ca și cum scopul vieții este să ajungem cu bine în pragul morții. Dumnezeu te-a chemat să joci în ofensivă cu viața ta, și tocmai asta fac țelurile. Te pun în ofensivă.

RĂMÂI ÎNFOMETAT, RĂMÂI NESĂBUIT

Dacă ar trebui să aleg între o persoană care știe multe lucruri și o persoană care vrea să învețe cât mai multe, aș alege-o de fiecare dată pe cea flămândă după cunoaștere. De-a lungul timpului, mulți dintre noi ne pierdem apetitul pentru lucrurile sfinte: apetitul pentru viață. Apetitul pentru aventură. Apetitul pentru lucruri supranaturale. Apetitul pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă vrei să îți menții viziunea asupra vieții, trebuie să cultivi în tine o foame sfântă pentru lucrurile dumnezeiești. Vorbim de un gust care se dobândește în timp.

Să menții o viziune înseamnă să rămâi înfometat. Și să rămâi nesăbuit. Sunt convins că Noe s-a simțit nesăbuit când a construit arca. David s-a simțit nesăbuit când l-a înfruntat pe Goliat. Israelii s-au simțit nesăbuiți când au mărșăluit în jurul Ierihonului. Magii s-au simțit nesăbuiți când au urmărit o stea. Și Petru s-a simțit nesăbuit când s-a dat jos din barcă. Dar credința presupune dorința de-a părea nesăbuit, iar rezultatele vorbesc de la sine. Noe a supraviețuit potopului. David l-a învins pe Goliat. Israelul a cucerit Ierihonul. Magii l-au găsit pe Mesia. Petru a mers pe apă. Și Isus a înviat din morți. Dacă nu ești dispus să pari nesăbuit, chiar ești nesăbuit.

Am descoperit recent un mesaj de absolvire rostit de Steve Jobs la Universitatea Stanford, pe 12 iunie 2005. Ironia face că Jobs nici măcar nu a absolvit o facultate. Îmi place foarte mult

provocarea pe care le-a adresat-o absolvenților în încheiere: „Când eram tânăr, exista o publicație grozavă intitulată *The Whole Earth Catalog* (engl. - *Catalogul întregului Pământ*),

care a fost ca o Biblie pentru generația mea. Stewart Brand, care locuiește nu departe de aici, în Menlo Park, a creat-o și i-a dat viață cu talentul lui poetic. Asta se întâmpla pe la sfârșitul anilor 1960, înainte să existe computere personale și tehnoredactare, așa că se foloseau mașini de scris, foarfece și aparate de fotografiat Polaroid. Era ca un fel de Google, dar varianta tipărită, cu 35 de ani înainte să se inventeze Google. Era o lucrare idealistă, plină de unelte reușite și idei grozave. Stewart și echipa lui au publicat câteva numere din *Catalogul întregului Pământ*, și când au ajuns la capătul drumului, au publicat un ultim număr. Era pe la mijlocul anului 1970, iar eu eram cam de vârsta voastră. Pe coperta din spate a ultimului lor număr era o fotografie cu un drum de țară,

dimineața devreme; genul de drum pe care poate că te-ai afla și tu dacă te-ai aventura puțin. Sub fotografie scria: „Rămâi înfometat. Rămâi nesăbuit.” Era mesajul lor de rămas-bun. Rămâi înfometat. Rămâi nesăbuit. Mereu mi-am dorit asta. Și acum, când absolviți, ca să o luați de la început, vă doresc și vouă același lucru.”

Vrei să menții o viziune pentru viața ta?
Rămâi înfometat. Rămâi nesăbuit.

Dacă vrei să

menții o viziune

pentru viața ta,

trebuie să cultivi

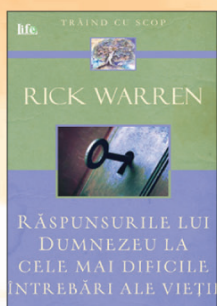
o foame sfântă

după lucrurile

dumnezeiești.

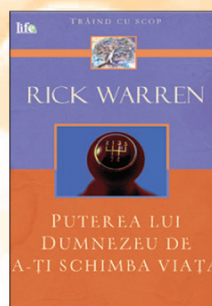
MARK BATTERSON este pastor principal al National Community Church (Adunările lui Dumnezeu), Washington, D.C.

RĂSPUNSURILE LUI DUMNEZEU LA CELE MAI DIFICILE ÎNTREBĂRI ALE VIEȚII

» RICK WARREN

221 p. • 13 x 18,5 cm • 25,07 lei

PUTEREA LUI DUMNEZEU DE A-ȚI SCHIMBA VIAȚA

» RICK WARREN

282 p. • 13 x 18,5 cm • 25,07 lei

DUHUL NE AJUTĂ SĂ NE RUGĂM

» ROBERT L. BRANDT
ZENAS J. BICKET

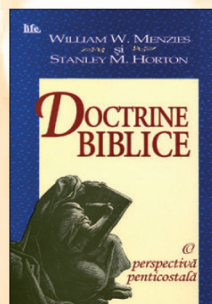
459 p. • 14 x 21,5 cm • 32,70 lei

CE SPUNE BIBLIA DESPRE DUHUL SFÂNT

» STANLEY M. HORTON

377 p. • 14 x 20,5 cm • 30,52 lei

DOCTRINE BIBLICE

» WILLIAM W. MENZIES
STANLEY M. HORTON

305 p. • 14 x 20,5 cm • 27,25 lei

I ȘI II CORINTENI

Un comentariu Logion Press

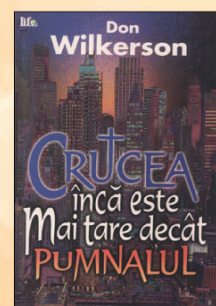
» STANLEY M. HORTON

315 p. • 14 x 20,5 cm • 27,25 lei

CRUCEA ÎNCĂ ESTE MAI TARE DECÂT PUMNALUL

» DON WILKERSON

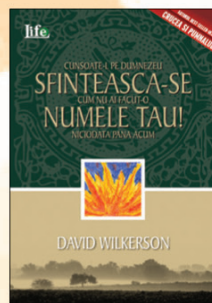
180 p. • 14 x 20,5 cm • 21,80 lei

GHIDUL FEMEII PENTRU O VIAȚĂ PLINĂ DE DUHUL SFÂNT

» SHERRER & GARLOCK

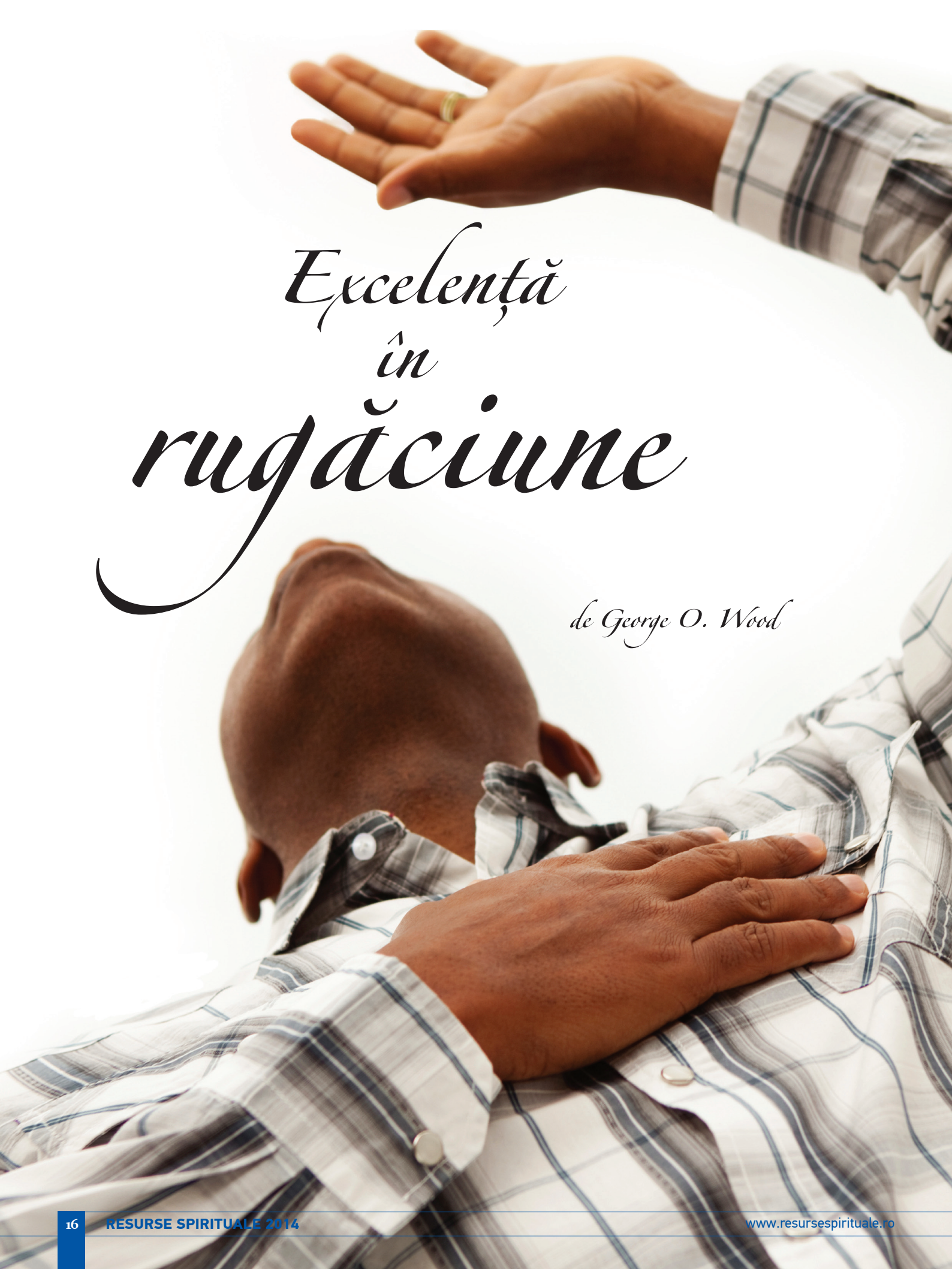
268 p. • 14 x 20,5 cm • 21,80 lei

SFİNTEASCĂ-SE NUMELE ȚĂU

» DAVID WILKERSON

239 p. • 14 x 20,5 cm • 21,80 lei

Excelență în rugăciune

de George O. Wood

INDIFERENT DE VÂRSTA NOASTRĂ, DE ANII DE SLUJIRE SAU DE MATURITATEA ÎN LUCRARE, AVEM CONSTANT NEVOIE SĂ CREȘTEM ÎN EXERCIȚIUL ȘI DISCIPLINA RUGĂCIUNII.

Ernest S. Williams a fost administratorul principal al Adunărilor lui Dumnezeu, din 1929 până în 1949. Membrii Adunărilor lui Dumnezeu l-au iubit și respectat pentru smerenia, înțelepciunea și sfințenia lui. Cu mulți ani înainte să devină liderul nostru, a fost unul dintre învățătorii de Școală Biblică ai mamei mele.

Îmi plăcea enorm de mult să îl ascult rugându-se. Avea o voce de bariton puternică și gravă, care te înfiora. Eu și soția mea eram proaspăt căsătoriți și păstoream prima (și singura) noastră biserică, și ne-am dus în vizită din California în Springfield. Fratele Williams avea pe atunci peste 90 de ani. L-am vizitat în casa lui umilă. Voiam doar să ne dea binecuvântarea lui și să se roage pentru noi. A fost un moment emoționant și memorabil. Ce experiență puternică să asculți un sfânt bătrân apropiindu-se de Tronul Harului pentru noi!

Nu l-am auzit niciodată pe apostolul Pavel rugându-se, dar Biblia îmi permite să merg înapoi cu 20 de secole, ca să îl ascult în duhul cum se roagă. Aș vrea să mă concentrez în special pe rugăciunea lui din Efeseni 3:14-21: „Iată de ce zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Cristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția Slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Cristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Cristos care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui

ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Cristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.”

Indiferent de vârsta noastră, de anii de slujire sau de maturitatea noastră în lucrare, avem nevoie să creștem constant în exercițiul și disciplina rugăciunii. Prin acest articol aș vrea să te încurajez, în timp ce duci la îndeplinire planul lui Dumnezeu pentru viața ta, să cauți excelența în rugăciune.

În timp ce analizăm rugăciunea lui Pavel, dă-mi voie să subliniez două lucruri: postura și prefața acestuia.

POSTURA

Când se roagă, evreii stau de obicei în picioare (Matei 6:5; Luca 18:11, 13). Totuși, îngenuncherea este forma mai intensă de rugăciune. Observăm că oamenii îngenuncheau în momentele de criză:

Solomon a îngenuncheat la consacrarea templului (1 Împărați 8:54).

Isus a îngenuncheat în grădina Ghetsimani (Luca 22:41).

Ștefan a îngenuncheat când a fost martirizat (Faptele Apostolilor 7:60).

Petru a îngenuncheat lângă patul de moarte al Dorcăi (Faptele Apostolilor 9:40).

Pavel a îngenuncheat în timpul rugăciunii sale de rămas-bun pentru bătrânii din Efes (Faptele Apostolilor

20:36) și din nou când și-a luat rămas bun pe plaja din Tir (Faptele Apostolilor 21:5).

Pavel spune, „Iată de ce zic, **îmi plec genunchii**” (Efeseni 3:14, sublinierea îmi aparține). Este un indiciu al înflăcăării rugăciunii eficiente. Unul dintre părinții Bisericii spunea: „Prin îngenunchere manifestăm forma completă a rugăciunii. Ar trebui să ne implicăm în rugăciune nu doar cu mintea, ci și cu trupul. Este bine să ne aplecăm trupurile, ca nu cumva să lăsăm impresia de înălțare sau mândrie.”

Isus, „aflându-se în agonie... s-a rugat și mai fierbinte” (Luca 22:44). Ce s-ar întâmpla în viețile, casele și bisericile noastre, dacă am cădea cu toții pe genunchi și ne-am ruga mai fierbinte, fără clișee și rutină, plini de înflăcărare?

PREFAȚĂ

Pavel începe prin a spune „Iată de ce, zic, **îmi plec genunchii**” (Efeseni 3:14, sublinierea îmi aparține). De ce? Care este motivul pentru care se roagă Pavel? E o frază pe care o folosește și în capitolul 3, versetul 1: „Iată de ce, eu, Pavel, întemnițatul lui Isus Cristos...”

Într-un fel, Pavel leagă motivul, adică prefața, de rugăciunea care urmează. Pavel alătură acest „motiv” cuvântului **mister** care apare de patru ori în Efeseni 3 (versetele 3, 4, 6, 9). „Misterul” constă în faptul că Biserica, formată din neamuri și evrei, va face

cunoscută înțelepciunea complexă și plurivalentă a lui Dumnezeu conducătorilor și autorităților din țărâmurile cerești.

Cu alte cuvinte, Pavel spune: „Înainte să încep să mă rog, lăsați-mă să vă spun ce stă în spatele rugăciunii. Biserica poartă Numele lui Dumnezeu inscripționat pe ea. Noi suntem adunarea lui Dumnezeu. Biserica este mândria și bucuria Lui.”

Primul lucru pe care ți-l voi arăta când vei vizita biroul meu e o serie de picturi în ulei reprezentând scene misionare. Pentru mine, sunt niște opere de artă. Pavel spune: „Dumnezeu vrea să Se mândrească cu Biserica Lui mulțimilor de ființe cerești și să le spună, « Biserica aia de jos

arătăm altora misterul care a fost făcut cunoscut, cum că Tu poți zidi o Biserică glorioasă din oameni necizelați; din oameni săraci sau bogați; din oameni albi și negri, roșii și galbeni; din oameni tineri, de vârstă mijlocie sau bătrâni; din mexicani și americani, arabi și evrei. O, Isuse, Biserica este capodopera Ta.”

Astfel, postura și prefața la rugăciunea lui Pavel ne conduc către intensitatea a trei obiective pe care le are apostolul și pe care le putem rezuma în trei cuvinte: **prinde, pricepe și crește.**

OBIECTIVE

1. **Prinde.** „Și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Cristos să locuiască în inimile voastre prin credință” (Efeseni 3:16, 17).

Imaginează-ți că ești într-o sală de antrenament și faci tracțiuni la bară. Problema: în scurt timp, îți pierzi priza. Ai nevoie de forță nu doar ca să te ridici la bară, dar și ca să te prinzi (*n.tr. – eng. to grip*) mai tare de aceasta. De aici și expresia „*ține-te bine!*” când suntem pe punctul de a renunța.

La fel ca tine, și eu mă rog pentru mulți oameni. De-a lungul anilor, lista mea de rugăciune a ajuns să cuprindă peste 250 de persoane. Am așezat rugăciunea lui

Pavel lângă lista mea și am realizat cât de potrivită e, pentru că majoritatea persoanelor de pe listă, inclusiv eu, trebuie să ne prindem mai bine de bară, prin puterea Duhului. Iată câteva exemple de oameni pentru care mă rog zilnic:

Un nou credincios, care a avut recent problemele cu legea și tocmai ce-a renunțat la droguri

Câteva persoane care se luptă cu boli incurabile

Cei care plantează și revitalizează biserici

Persoane în vârstă, care se confruntă cu depresia și singurătatea

Soți și soții îndoliate, care trec printr-o perioadă de suferință

Părinții ai unor copii cu dizabilități

Persoane aflate în închisoare datorită credinței lor

Un fost enoriaș care a venit la credință în închisoare

Persoane aflate în pericol zi și noapte datorită slujirii lor în țări cu religii ostile

Persoane care se confruntă cu martirizarea în familiile lor
Cupluri care au dificultăți în căsniciile lor, sau cu copiii lor

Credincioși care se confruntă cu ispite și stres

O soție și copiii acesteia, care se confruntă cu dezastrul

**Pavel spune: „Înainte să încep
să mă rog, lăsați-mă să vă spun
ce stă în spatele rugăciunii.
Biserica poartă Numele lui
Dumnezeu inscripționat pe
ea. Noi suntem adunarea
lui Dumnezeu. Biserica este
mândria și bucuria Lui.”**

e capodopera Mea!”

În schimb, de câte ori n-u a frânt Biserica inima lui Dumnezeu? El dorește ca arhanghelii să privească la capodopera Lui; dar când Își expune Biserica, prea adesea aceasta este plină de diviziune, meschinărie, dispute inutile, egoism și lipsă de rugăciune, evanghelizare, milă și preocupare pentru lucrurile de care Îi pasă Tatălui.

Fiecare Adunare a lui Dumnezeu are ca scop evidențierea gloriei și înțelepciunii Tatălui, nu doar în fața comunității, dar și înaintea ființelor cerești nevăzute care privesc de la balcoanele cerului. O Biserică înfrântă sau dezbinată nu e o reclamă prea bună pentru Regele Regilor. Dar ce glorioasă este o Biserică ce se închină, o Biserică ce evanghelizează, o Biserică de ucenici, o Biserică plină de compasiune și o Biserică ce se roagă!

Apostolul Pavel nu are o perspectivă îngustă asupra Bisericii, așa că nici noi nu ar trebui să avem. Biserica este Templul, locul în care locuiește Dumnezeu cel viu. Și, deoarece mulțimea de autorități cerești privește Biserica (și, am putea adăuga noi, lumea și comunitatea din care facem parte privesc la rândul lor Biserica), acesta devine motivul dezlănțuirii rugăciunilor noastre. „O, Isuse, ajută-ne să

emoțional și spiritual provocat de aventura și recăsătorirea soțului ei.

Un soț aflat în suferință după divorț spunea: „Nu e ușor când un prieten apropiat de-al tău se căsătorește cu femeia care ți-a fost soție timp de 17 ani. Nu e ușor când ea locuiește în aceeași comunitate și lucrează în același district școlar și nu e ușor să îți vezi copiii expuși la două filozofii de viață diferite. Nu îmi plac întotdeauna oportunitățile care stau drept mărturie a dragostei pline de vindecare și iertare pe care Cristos mi-o pune la dispoziție. Dragostea care este pentru zdrobirea mea, însă, atunci când îi permit, mă vindecă cu adevărat.”

Ce le răspund eu acestor prieteni, acestor frați și surori în Cristos, pentru care ne rugăm amândoi? Le spun că se vor prinde mai bine de bară. Că vor accesa bogățiile, adică resursele, lui Dumnezeu, ceea ce îi va întări în launtru lor; că Cristos va locui în inimile lor prin credință.

Un accident de mașină, suferit la scurtă vreme după ce s-a căsătorit, a lăsat-o oarbă pe o fostă studentă de-a mea. Ea și soțul ei au devenit misionari și, câțiva ani mai târziu, a murit de cancer. La înmormântarea ei, am citat dintr-o poezie pe care o scrisese cu câțiva ani înainte.

„De-aș renunța, cum m-aș putea privi,
Scripturi întregi pe-un raft a ține?
Laș sau învingător pot fi
Și-alegerea îmi aparține.”

Mă întreb: Putem oare să continuăm să zâmbim după ce primim vești proaste în legătură cu sănătatea noastră? Putem rezista mai departe, după ce ne-a murit o persoană dragă? Putem trăi cu bucurie? Putem rămâne loiali la serviciu, chiar dacă e dificil?

Ești slăbit? Împovărat? Stresat? Ți-a ajuns? Ești pe punctul de-a renunța? Există Cineva care e gata să te ajute „prin Duhul Lui, în omul dinăuntru”.

Duhul se roagă prin noi și mijlocește pentru noi cu cuvinte ce nu pot fi articulate într-o limbă cunoscută de noi. Avem un Mijlocitor în inimă și un Mijlocitor în ceruri, care stă la dreapta Tatălui și mijlocește pentru noi (Romani 8:26, 34). Când ne întărește Duhul Sfânt, Isus Cristos va sta la baza vieții și a lucrării noastre.

2. **Pricepe.** „Așa încât Cristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelie pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Cristos care întrece orice cunoștință” (Efeseni 3:17–19).

Pavel nu se roagă

doar ca noi

să fim întăriți.

El se roagă

și să pricepem

mai bine.

Pavel nu se roagă doar ca noi să fim întăriți. El se roagă și să pricepem mai bine. Îmi place foarte mult rugăciunea fetei: „Dragă Doamne, pun pariu că Ți-e greu să iubești pe toată lumea. La mine în familie sunt doar patru persoane și eu tot nu reușesc niciodată.”

Cu ani înainte ca Pavel să scrie această epistolă către Efeseni în timp ce era închis în Roma, plantase și păstorise biserica din Efes timp de 2 ani și jumătate. În acea perioadă, a trimis epistole către biserica din Corint, care se confrunta cu tot soiul de probleme. Le-a spus acestora, în 1 Corinteni 13, ce anume lipsea comunității din care făceau parte: oamenii nu erau înrădăcinați și zidiți în dragoste.

E mereu un cuvânt greu de digerat de către biserica penticostală și cea carismatică, deoarece, în dorința noastră de a fi restaurați de și de-a ne afla în prezența lui *charismata*, am putea fi tentați să clădim mai degrabă pe daruri, și nu pe Cel care ni le dăruiește, pe senzațional în loc de etică și morală; pe succes și statistici, și nu pe dragoste.

Chiar dacă am vorbi în limbi îngerești, dar nu avem dragoste, nu este decât un zgomot ce îi provoacă dureri de cap lui Dumnezeu, o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor.

Dacă am cunoaște toate tainele și știința, dar nu avem dragoste, nu suntem decât niște mari egoiști cu personalități abuzive.

Dacă putem profeți și predica fără dragoste, am putea la fel de bine să ne luăm tâlpășța.

Dacă avem credință cât să mutăm munții, dar fără dragoste, avem o credință lipsită de iubire. La ce e bun un slujitor orientat pe scopuri, concentrat pe sarcini și motivat de succes, dacă nu are dragoste?

Dacă renunțăm la tot, dar nu o facem din dragoste, la ce bun?

Chiar dacă ne dăm viața pentru Cristos și devenim martiri, dar o facem fără dragoste, nu câștigăm nimic.

Dar când suntem înrădăcinați și zidiți în dragoste, atunci putem...

Pricepe lățimea dragostei Lui. Este mare. Începe înainte de fluviul timpului și se varsă în oceanul veșniciei. Nu e o dragoste îngustă. Cuprinde bărbați și femei de toate etniile și vârstele. Nu există nici măcar o singură persoană pe care Dumnezeu să nu o iubească.

Pricepe durata dragostei Lui. E lungă. Cântecul acesta o exprimă foarte bine:

„De-am umple oceanele cu tuș,
Și cerul pergament de-ar fi;
Orice tulpină o peniță,
Și orice om de pe pământ un scrib;

De-am scrie dragostea lui Dumnezeu
Am seca orice ocean;
Și pe sul n-ar încăpea,
Chiar întins pe ceru-ntreg.”¹

Pricepe adâncimea dragostei Lui. E profundă. Am învățat un imn minunat la Seminar și nu l-am prea mai auzit de atunci. Samuel Trevor Francis l-a compus. Într-o noapte friguroasă de iarnă, într-un moment când credința lui se clătina, Francis s-a trezit trecând podul Hungerford din Londra. Absorbit de tristețea și singurătatea lui, a auzit o șoaptă care îl îndemna să își pună capăt nenorocirii și să se arunce în apele involburate de sub el.

Din fericire, Francis nu a băgat în seamă vocea aceea întunecată. În schimb, a auzit cuvintele liniștitoare ale lui Dumnezeu care îi vorbea în noapte. Pe acel pod, și-a mărturisit din nou credința în Isus Cristos, după care a scris: „O, dragostea atât de-adâncă a lui Isus, vastă, nemăsurată, fără margini, liberă!”²

Fie ca Duhul să ne ajute să pricepem lățimea, lungimea, înălțimea și adâncimea dragostei lui Cristos, care l-au scos din slava cerului și l-au adus într-o lume plină de durere, într-o iesle din Betleem, în sătucul Nazaret, pe crucea cumplită de pe Calvar și în mormântul gol de Paște. Să spunem și noi, alături de Pavel: „Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea Lui Dumnezeu care este în Isus Cristos, Domnul nostru” (Romani 8:38, 39).

3. Crește. „Ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:19).

Nicio altă rugăciune bună de pus în ramă nu a exprimat o cerere mai îndrăzneță ca aceasta. A turna plinătatea lui Dumnezeu în noi e ca și cum am încerca să golim oceanul într-un degetar. Cum începe acest proces de umplere? Prin Duhul Sfânt.

Când a venit Pavel pentru prima dată la Efes, a întâlnit 12 ucenici (Faptele Apostolilor 19:1). Experiența lor era incompletă. Fuseseră mântuiți. Intraseră pe poartă, dar nu făceau prea multe progrese în cucerirea orașului. Pavel a întrebat, „Prin credință, ați primit Duhul Sfânt? (versetul 2, înțeles literal).

Există nenumărate discuții pe marginea bisericii care crește. Îmi dau seama că în orice generație, biserica trebuie să găsească modalități de a-i atinge pe oameni, rămânând în același timp fidelă doctrinei apostolice. Totuși, generația aceasta va putea fi atinsă doar de o biserică ce acționează în prezența și puterea Duhului Sfânt. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem în continuare este cea pe care a adresat-o Pavel efesenilor: „Prin credință, ați primit Duhul Sfânt?”

Când cei 12 au primit și au fost botezați în Duhul Sfânt, cu dovada inițială a vorbirii în limbi, în Efes a avut loc o renaștere. În scurt timp, întregul oraș s-a cutremurat. O biserică penticostală care nu ține evanghelizări și nu crește

este o contradicție în termeni. Ziua Cincizecimii se referă la a fi umplut, ca să fii întărit ca martor. Dar Pavel știa că umplerea cu Duhul Sfânt nu era o experiență de care ai parte o singură dată. Dacă citești ultimele două capitole și jumătate din Efeseni, vei vedea că acești creștini botezați cu Duhul Sfânt încă erau îndemnați să crească. Li se spune cea să facă și ce nu. Pavel îi sfătuiește să rămână mereu plini de Duhul și să se roage prin Duhul cu orice prilej, cu orice fel de rugăciuni și cereri.

Indiferent de vârsta noastră, de anii noștri de slujire creștină, de maturitatea noastră în lucrare, avem nevoie constant să creștem, pentru că, deși suntem plini acum, nu suntem întru totul umpluți de plinătatea lui Dumnezeu. El este infinit și capabil să ofere mai mult; iar noi suntem mereu în creștere și capabili să primim mai mult.

SURPRIZA DE LA SFÂRȘIT

Prinde. Pricepe. Crește. Dar asta nu e tot. El „poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, prin puterea care lucrează în noi” (Efeseni 3:20).

Gândește-te puțin la asta: nespus mai mult.

Aș fi fericit dacă Domnul mi-ar răspunde la rugăciune, după care ar mai adăuga vreo doi centimetri de răspuns. De fapt, vreo 30 de centimetri. Sau și mai bine, un metru întreg. Sau ce ziceți de doi metri de răspuns la rugăciunea mea? Sunt lucruri pe care le pot măsura. Dar Pavel spune „nespus mai mult”. Să Îl credem pe Dumnezeu că așa va face, în timp ce ne rugăm să prindem, să pricepem și să creștem.

O rugăciune măreață aduce cu sine o putere măreață: „El poate”, spune Pavel.

Iar o putere măreață aduce cu sine o laudă măreață. „A lui să fie slava în Biserică și în Cristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin” (Efeseni 3:21).

George O. Wood, D. Th. P.,

administrator general al Consiliului
General al Adunărilor lui Dumnezeu,
Springfield, Missouri.

NOTE

1. Friedrich Lehman, *The Love of God* (engl. Dragostea lui Dumnezeu) (1919).
2. Samuel Trevor Francis, *Oh, the Deep, Deep Love of Jesus* (engl. – Oh, dragostea atât de adâncă a lui Isus) (1875).

Să devenim puternici:

CUM NE PUTEM

RECÂȘTIGA

SĂNĂTATEA EMOȚIONALĂ

de Richard D. Dobbins

CÂTEVA SUGESTII CA SĂ IEȘI DE SUB JUGUL INSUPORTABIL ȘI POVARA DE NEÎNDURAT A SUPRASOLICITĂRII ÎN LUCRARE.

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară”

(Matei 11:28-30).

Dacă ar fi să credem sondajele de pe internet, există o discrepanță majoră între acest verset și adevărata lume a lucrării de astăzi. Sondajele ne spun că aproape 20.000 de slujitori din Statele Unite părăsesc lucrarea în fiecare an. Asta înseamnă peste 1.500 pe lună. Statisticile nu îi includ pe cei care sunt atât de descurajați, încât ar abandona lucrarea, dacă ar ști că își pot câștiga traiul din altceva.

Slujitorul se confruntă destul de devreme cu această deziluzie față de lucrare. De pildă, mai mult de trei sferturi din absolvenții de Seminare și Școli Biblice părăsesc lucrarea în primii 5 ani.

Motivele abandonării lucrării, așa cum reies din sondaje, sunt nenumărate și variate, însă majoritatea pastorilor au afirmat că au fost șocați să descopere că lucrarea nu era așa cum se așteptau ei să fie. Au anticipat că vor petrece mai mult timp predicând și învățând pe alții, lucruri care le fac plăcere. Nu au anticipat că lucrarea avea să necesite și chestiuni precum administrarea afacerilor și a personalului.

Pastorii se împovărează cu problemele oamenilor și cu oameni problematici. Sunt obosiți de membri arțăgoși din conducere, de bătrâni și diaconi care le pun la îndoială autoritatea și îi secătuiesc de puteri. Nu le place să îi confrunte pe angajații care nu lucrează suficient de repede. Au obosit să își mai pună mintea cu lideri de închinare hipersensibili.

De-a lungul timpului, aceste

frustrări își spun cuvântul asupra slujitorului care nu a reușit să dezvolte modalități de a se descărca de stresul acumulat. Slujitorii trebuie să fie conștienți că stresul este, în multe feluri, ca un plămân negru pentru mineri. Nu știi ce ai până nu te dovedește. Pe măsură ce viața modernă a devenit tot mai complexă, capcana stresului pentru slujitorii americani a devenit tot mai înșelătoare.

Înfruntarea într-un mod activ a stresului cauzat de slujire necesită mai puțin efort și mai puține dureri de inimă decât o confruntare reactivă. De asemenea, îi scutește pe slujitori de consecințele agonizante pe care le-ar avea de îndurat dacă ar permite stresului să-i îndepărteze din lucrare.

Totuși, lucrarea nu trebuie să fie atât de covârșitor de dificilă. Amintește-ți că Domnul a spus: *„Jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.”* Iată câteva sugestii ca să ieși de sub jugul insuportabil și povara de neîndurat.

SĂ AI AȘTEPTĂRI REALISTE

Mulți intră în slujire cu așteptări nerealiste. Îți poți măsura frustrarea provocată de orice țel, măsurând distanța dintre așteptările pe care le aveai de la țelul respectiv și ceea ce ai experimentat de fapt. Slujirea nu face excepție.

De ce sunt așteptările noastre în privința lucrării atât de diferite de ceea ce experimentăm de fapt? Un motiv important este modul romanțat în care privim lucrarea. Îmi aduc

aminte că atunci când eram copil, toți membrii din biserică îl considerau pe pastor un om foarte special. Mulți l-au așezat pe un pedestal. La urma urmei, pentru ei era o personalitate model, care îi inspira și îi ajuta. Cunoșteau prea puține lucruri despre alte aspecte ale experienței lui de lucru sau ale vieții lui de familie.

Totuși, predicatul și învățatul sunt doar o frântură din tot ceea ce presupune slujba de pastor. Pastorii alocă cea mai mare parte din timpul și energia lor sarcinilor administrative. Adesea, aceasta înseamnă că intră în contact cu persoane aflate în dificultate. Și mulți pastori se așteaptă cu naivitate ca oamenii lui Dumnezeu să fie spirituali și ușor de administrat în situații delicate.

Când pastorii se confruntă cu tensiune și conflict, se așteaptă ca oamenii lui Dumnezeu să fie spirituali. Dar nu se întâmplă întotdeauna așa. Uneori oamenii sunt carnali. Dacă îți ajustezi așteptările în consecință, vei fi scutit de multă suferință. Dacă te aștepti ca oamenii din biserică să fie spirituali, vei fi dezamăgit și frustrat în cea mai mare parte a timpului.

În toate cele trei Evanghelii sinoptice, Isus ne reamintește că „nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi” (Matei 9:12, vezi și Marcu 2:17; Luca 5:31). Dumnezeu nu ne-a chemat să slujim oameni sănătoși din punct de vedere spiritual. De cele mai multe ori, oamenii intră în Împărăție cu o imaturitate egoistă, un trecut plin de răni și obiceiuri vechi și dureroase. Nașterea din nou nu vindecă instantaneu toate acestea.

În pildele Lui, Isus a încercat să îi pregătească pe ucenici pentru confruntarea cu carnalitatea oamenilor din biserică. A vrut ca așteptările lor cu privire la lucrare să fie realiste și practice.

Așadar, le-a vorbit despre neghina care crește împreună cu grâul, despre peștii buni și peștii răi prinși în același năvod și despre diferite soiuri de păsări care-și fac cuib în același copac (Matei 13:25-32, 47-50).

Dacă am fi păstorit biserica din secolul I, congregația noastră ar fi fost formată din oameni carnali. De pildă, apostolii au scris aproape toate epistolele din Noul Testament ca să confrunte un fel sau altul de carnalitate. Imaginează-ți câte cărți din Biblie ar fi lipsit dacă oamenii lui Dumnezeu ar fi fost spirituali.

Așa că, atunci când oamenii îți pun la îndoială autoritatea, nu o lua ca pe o criză personală. Oamenii au pus la îndoială autoritatea liderilor bisericii timp de 2000 de ani. Și când nimeni nu își amintește de ziua ta de naștere, de ziua de naștere a soției tale, de aniversarea căsniciei tale sau de bonusul tău de Crăciun, nu face din asta o catastrofă. Normalizează situația. Sunt lucruri drăguțe, dar nu necesare.

Apreciem generozitatea altora. Totuși, e simplu să te simți îndreptățit să ai parte de generozitate. Mă îndoiesc însă că apostolii au avut parte de asemenea considerație.

Când îți reduci așteptările, vei fi surprins să vezi că lucrarea devine mai puțin stresantă. Când nu te aștepți la nimic și primești ceva, ești plăcut surprins. Suntem chemați să slujim, nu să fim sluiți. Amintește-ți că slujindu-i pe oameni Îl slujim pe Dumnezeu. Și Isus a spus, „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” (Matei 25:40)

ÎMPROSPĂTEAZĂ-ȚI VIAȚA DEVOȚIONALĂ

Când ai de-a face cu bugete, sarcini administrative și oameni problematici, acest lucru poate presupune multă energie și mult timp consumat și este foarte ușor să ajungi să îți neglijezi viața devoțională. Citești din Biblie doar ca să pregătești predici și studii biblice? În afară de faptul că te rogi pentru alții ca slujitor al Domnului, îți deschizi tu inima înaintea Lui în rugăciune?

Amintește-ți ce spunea Isaia: „Cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă, și nu obosesc; umblă, și nu ostenesc” (Isaia 40:31). Să te încrezi în Dumnezeu include să citești Cuvântul Lui și să te rogi, dar și reflecția și meditația.

RETRAGE-TE DIN FAȚA PRESIUNII INSTITUȚIONALE

Concentrează-te pe slujirea Trupului lui Cristos. Nu te lăsa prins de mirajul avansării în ierarhia slujirii. Amintește-ți că biserica instituționalizată este o organizație. Trupul lui Cristos este un organism. Denominațiile tind să își vadă de interesul și dezvoltarea proprie. Ele certifică lucrători ca să predice și ca să slujească în alte funcții utile. Ne trag la răspundere, ne protejează de erezii și ne oferă posibilitatea de a face împreună lucruri pe care niciunul dintre noi nu le-am putea face singuri. Cu toate acestea, Dumnezeu ne cheamă mai degrabă să fim slujitori ai trupului Lui, și nu ai bisericii instituționalizate.

Dacă te concentrezi pe lucrurile necorespunzătoare și incorecte din activitățile bisericii instituționalizate, e foarte posibil că te vei simți frustrat și deprimat în cea mai mare parte a timpului. Vei vedea cum persoanele cu relații pe partea politică a confesiunilor au parte de favoruri. În același timp, vei vedea mulți slujitori dedicați din biserici mai mici care trec neobservați.

Însă noi avem Cuvântul lui Isus care spune că oricine oferă chiar și numai un pahar cu apă rece în Numele Lui nu va rămâne nerăsplătit (Matei 10:42). Amintește-ți că Isus este Cel care ne cheamă în slujba Lui. Încredințarea că El te

Revizuirile zilnice reduc din stres

La finalul programului de lucru, revizuieste la nivel mental ce s-a întâmplat peste zi. Adu-ți aminte că nu trăim pe baza faptelor din viața noastră, ci pe baza poveștii pe care ne-o spunem despre faptele din viața noastră. Nu putem schimba faptele, dar putem ajusta povestea pe care ne-o spunem despre ele. Inamicul are propria lui versiune, care va stimula anxietate, mânie și vină. Domnul are o versiune care îți va liniști temerile, îți va da pace și îți va permite să te bucuri de seara petrecută alături de familia ta. Roagă-L să reducă la tăcere povestea inamicului și să te ajute să o accepți pe a Lui.

CÂND ÎȚI REDUCI AȘTEPTĂRILE, VEI FI SURPRINS SĂ VEZI CĂ LUCRAREA DEVINE MAI PUȚIN STRESANTĂ.

va răsplăti pentru dedicarea ta în slujirea oamenilor te va feri de judecarea altora, de invidie și gelozie.

Amintește-ți ce i-a spus Isus lui Petru când acesta a fost preocupat în mod nejustificat de faptul ca Isus îl favoriza pe Ioan: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!” (Ioan 21:22) Dacă privești lucrarea ca pe un mod de a-L urma pe Isus, viața ta se va simplifica.

REFLECTEAZĂ ASUPRA SITUAȚIEI TALE ACTUALE

Reflectează asupra situației tale și deschide-ți mintea către priceperea și soluțiile creative pe care doar Isus ți le poate oferi. Ce anume te stresează în situația ta actuală? Ești depășit din punct de vedere financiar? Ai rămas cu o situație problematică generată de fostul pastor? Există în congregația ta grupuri militante? Într-un spirit de rugăciune, notează-ți toate lucrurile care te frământă. Fă din lista aceea prioritatea ta. Concentrează-te pe cele mai deranjante. Apoi notează-ți modalități prin care le vei administra pe cele mai problematice dintre ele.

Întreabă-te: „Dacă aș acționa conform primei mele opțiuni, cum ar arăta situația peste 6 luni, un an, apoi 18 luni?” Amintește-ți că Satana vrea să folosească impulsivitatea ta și impresia exagerată că toate lucrurile sunt urgente, ca să facă situația să pară și mai complicată decât este deja. Dar, pe măsură ce treci a doua, a treia și a patra opțiune prin acest proces, roagă-L pe Dumnezeu să îți împărtășească din Înțelepciunea Lui ca să alegi opțiunea potrivită. Cuvântul Lui ne spune că o va face (Iacov 1:5).

Păstrează o distanță emoțională cât mai mare între tine și situația cu care te confrunți. Evită soluțiile pripite găsite de tine. Apoi, ai încredere că Dumnezeu îți va pune pe inimă opțiunea pe care El o consideră ca fiind cea mai înțeleaptă pentru rezolvarea problemei tale.

Petru ne oferă un sfat înțelept: „Smeriți-vă, dar, sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci

El Însuși îngrijește de voi.” (1 Petru 5:6, 7).²

De-a lungul anilor, am învățat o metodă practică de a medita asupra acestui verset. Iată câteva întrebări pe care mi le pun pentru a determina ce intră în responsabilitatea mea și ce griji pot arunca asupra Lui:

1. Se poate face ceva în legătură cu lucrul care mă deranjează? E foarte posibil să mă îngrijorez pentru lucruri care nu au rezolvare. Întotdeauna vor fi războaie. Întotdeauna va exista sărăcie. Mulți oameni duhovnicești vor muri din cauza bolilor de care suferă, în timp ce alți oameni firești vor fi vindecați. Nimeni nu poate face nimic în legătură cu astfel de lucruri. Așadar, când mă îngrijorez pentru lucrurile de genul acesta, trebuie să arunc povara asupra Lui.
2. Pot face eu ceva în legătură cu acel lucru care mă deranjează? Dacă îmi dau seama că mă îngrijorez pentru lucruri pe care nu le pot rezolva, atunci arunc poverile respective asupra Lui. Uneori pot face ceva în legătură cu lucrul care mă deranjează. Determin ce anume mă deranjează mai exact și trec la următoarea întrebare.
3. Pot face ceva în legătură cu asta acum? Dacă nu pot face nimic în legătură cu lucrul care mă deranjează în momentul respectiv, îmi notez în agendă, ca să-mi amintesc ce și când pot face ceva în legătură cu chestiunea respectivă. Restul poverilor le arunc asupra Lui.

Fii atent la semnificația puternică a cuvântului „a arunca”. Învăță „să azvârli” din mintea ta toate acele lucruri pentru care nu poți face nimic în momentul respectiv. Dacă vei face ce poți să faci, în momentul în care poți să o faci, vei fi răsplătit cu o conducere sănătoasă.

CONCENTREAZĂ-TE DIN NOU ASUPRA CĂSNICIEI ȘI A RELAȚIILOR DE FAMILIE

Căsnicia este o oportunitate pentru pastor și soția lui să fie un model sănătos de căsnicie creștină pentru cei pe care îi slujesc.

Dumnezeu nu dorește niciodată ca lucrarea ta să dăuneze căsniciei tale. Din nefericire, unii slujitori se consideră căsătoriți cu lucrarea lor și folosesc această prioritate drept pretext pentru faptul că își neglijează soțiile/soții și copiii. Pavel subliniază clar care sunt prioritățile biblice ale pastorului, începând cu

Efesenii 5:21, până la Efesenii 6:4. Dumnezeu este pe primul loc. Căsnicia pe al doilea. Copiii pe al treilea. Munca este pe locul al patrulea.

Unul dintre cele mai bune lucruri pe care le poți face pentru lucrarea ta și pentru copiii tăi

este să îți planuești două sau trei excursii cu familia în fiecare an. În aceste weekend-uri vă puteți ruga și închina împreună, dar faceți o înțelegere că nu veți discuta despre problemele cu care se confruntă biserica. Concentrați-vă doar asupra reînnoirii dragostei voastre față de Dumnezeu și a dragostei voastre unul față de celălalt. Soția ta va fi încântată, iar copiii tăi vor fi bucuroși să observe diferența pe care o produc aceste excursii în relația dintre voi. Un lucrător sănătos știe că înaintea lucrării vine căsnicia... și copiii o știu! Așadar, nu îi permite inamicului să te facă să te simți vinovat pentru că protejezi aceste priorități.

La sfârșitul unei zile de lucru, dezvoltă-ți abilitatea mentală de a închide orice porțiță spre grijile legate de biserică și deschide-le pe cele care te ajută să te bucuri de căsnicia și familia ta. Fă o înțelegere cu soția ta cum că nu veți discuta acasă despre problemele cu care se confruntă biserica. Acest lucru este sănătos nu doar pentru căsnicia ta, ci și pentru copiii tăi. Pe cât posibil, încearcă să îi protejezi de situațiile dureroase cu care te confrunți în cadrul bisericii.

RECREEREA FACE PARTE DIN LUCRAREA TA

Natura ne învață importanța recreării. Vițeeii saltă, mânjiile se zbunguie, oile se joacă pe pășuni, câinii aleargă după mingi și pisicuțele se joacă cu ghemuri de ață. Nu-i permite inamicului să te facă să te simți vinovat pentru că îți faci timp să te joci. Joacă-te ca să te distrezi... nu ca să câștigi. Nu e distractiv să te joci cu cineva care ține morțiș să câștige.

Găsește câteva activități care îți plac ție și soției tale/soțului tău și practicați-le împreună de trei sau patru ori pe lună. Acordă cel puțin o seară pe săptămână pentru jocuri în familie, când copiii tăi sunt mici. Nu îi obliga să facă ce ți se pare distractiv ție. Fă lucruri distractive pentru ei.

Dumnezeu nu te-a chemat în lucrare ca să te frustreze.

**La sfârșitul unei zile de lucru,
dezvoltă-ți abilitatea mentală
de a închide orice porțiță
spre grijile legate de biserică
și deschide-le pe cele care te
ajută să te bucuri de căsnicia
și familia ta.**

El vrea ca lucrarea să împlinească voia Lui. Vrea să te bucuri de lucrarea Domnului. Alege-ți prietenii cu grijă. Evită-i pe cei care se mâniaie sub jugul lucrării. Cei care te secătuiesc de energie. Uneori vei sluji unor astfel de persoane. Totuși, alege-ți prietenii dintre cei care Îl iubesc pe Domnul, care se bucură de viață și care te încarcă cu energie în timpul

petrecut împreună.

Amintește-ți observația lui Pavel: „Să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală. Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, mai ales fraților în credință.” (Galateni 6:9,10).

RICHARD D. DOBBINS, Ph.D., fondator al EMERGE, conduce în prezent The Richard D. Dobbins Institute of Ministry (*engl.* - Institutul de slujire Richard D. Dobbins) din Naples, Florida, pe care l-a fondat în 2007. Vizitați pagina lui web: www.drdobbins.com.

NOTE

1. Citatele Biblice marcate NKJV sunt preluate din Versiunea New King James, Drepturi de autor © 1982 de Thomas Nelson, Inc. Folosit cu permisiune. Toate drepturile rezervate.
2. Citatele Biblice notate cu NLT sunt preluate din Sfânta Scriptură, versiunea New Living Translation, Drepturi de autor © 1996. Folosit cu permisiunea Editurii Tyndale, Inc., Wheaton, Illinois 60189. Toate drepturile rezervate.

Lucrarea

bazată pe

relații:

*Cum să
creezi legături cu
ceilalți*

de Warren D. Bullock

În timp ce servea prânzul cu alți lucrători, un tânăr pastor a spus: „În mod normal, nu vin la astfel de evenimente.

Din punctul meu de vedere, toate se reduc la politică, iar pe mine nu mă interesează scena politică.”

I-am răspuns: „Ei bine, dacă vii la astfel de evenimente doar pentru beneficii personale sau pentru a te promova, atunci e vorba de politică. Dar dacă vii la aceste întâlniri ca să clădești relații și să slujești altora, atunci e vorba de un creștinism destoinic.”

Se pare că pastorul respectiv nu a înțeles legătura dintre slujirea eficientă și relațiile de durată cu contemporanii. Însă foarte puțini, sau chiar niciunul dintre noi nu putem ajunge la capătul acestui drum lung fără puterea și sprijinul unor prieteni apropiați. Deși este adevărat că astfel de întâlniri stimulează rareori relații apropiate, ele pot ajuta la inițierea lor. Întâlnirile superficiale se pot transforma în relații de lungă durată, care ne îmbogățesc și înfrumusețează viețile și lucrările.

Inițierea și dezvoltarea relațiilor era atât de importantă pentru Isus încât, înainte să facă prima minune și în același timp, primul turneu de predicare prin Galileea, i-a chemat la El pe „cei doisprezece”. Chiar dacă o mulțime de oameni I-au auzit mesajul și au văzut miracolele înfăptuite

de El, Isus le-a tălmăcit adevărurile ascunse ale Împărăției și Și-a deschis sufletul față de acești ucenici credincioși. În acea oră plină de agonie din Ghetsemani, i-a chemat alături de El pe cei cu care avea o relație mai strânsă. În rugăciunile Lui din Ioan 17 vedem că El a considerat că prietenii respectivi erau „acea pe care Tu [Dumnezeu Tatăl] Mi i-ai dat” (Ioan 17:9).

Dacă vom privi relațiile pozitive ca fiind un dar din partea lui Dumnezeu, nu doar că le vom aprecia, dar le vom și aprofunda.

Cu trei dintre cei doisprezece ucenici Isus avea o relație mai apropiată. Nu doar că i-a invitat pe Petru, Iacov și Ioan să Îl însoțească în Grădina Ghetsemani, ci aceștia au avut și privilegiul de a vedea Schimbarea la Față a Domnului Isus, experiențe pe care ceilalți ucenici nu le-au avut. Iar dintre cei trei, Ioan este singurul ucenic pe care Biblia îl numește „ucenicul pe care Îl iubea Isus” (Ioan 13:23). Asta nu înseamnă că Isus nu i-a iubit și pe ceilalți, ci doar că avea o relație mai specială și mai apropiată cu Ioan. Relația dintre ei era atât de strânsă încât, atunci când Isus se afla pe moarte, I-a cerut lui Ioan să aibă grijă de mama Lui, Maria.

Dacă din toate acestea tragem concluzia că Isus a dat dovadă de discriminare atunci când Și-a ales relațiile, înseamnă că nu am prins esența. Viața și lucrarea Lui ne învață că există niveluri diferite de relații, de la cele mai intime, la cele mai superficiale. Toate au valoare, dar nu aceeași valoare. Cu cât prietenia este mai adâncă, cu atât are o valoare mai mare.

PRIETENI ÎN LUCRARE

Nu este ceva neobișnuit ca prietenii noștri cei mai buni să fie oameni implicați în lucrare. Împărtășim aceleași interese, provocări similare și dificultăți asemănătoare. Rădem la glume din interior despre viața în biserică. Nu e nevoie să facem lucruri speciale ca să ne simțim bine unul în compania celuilalt. Este suficient să fim împreună. Păstrăm legătura prin telefon, sms, e-mail sau Facebook. Când avem nevoie să vorbim cu cineva, apelăm unul la celălalt.

Cât de goală ar fi viața fără astfel de prieteni! Ei ne susțin când suntem descurajați, plâng cu noi când suferim, merg cu noi prin vale și strigă alături de noi de pe vârful muntelui. Ce am face în astfel de momente dacă nu am fi clădit astfel de prietenii?

PRIETENI DIN BISERICĂ

Încă de când frecventam Școala Biblică am auzit că pastorii nu ar trebui să lege prietenii cu membrii congregației. De fapt, l-am auzit pe un pastor spunând că pastorii trebuie să păstreze distanța față de oamenii din biserică, pentru a crea o mistică pastorală. Nu sunt de acord.

DACĂ RELAȚIILE SUNT ATÂT DE IMPORTANTE PENTRU SĂNĂTATEA NOASTRĂ SPIRITUALĂ, PENTRU LONGEVITATEA LUCRĂRII CREȘTINE ȘI PENTRU FAMILIILE NOASTRE, DE CE UNII SLUJITORI TRĂIESC RELATIV IZOLAȚI?

În primul rând, pentru că nu poți păstori de la distanță; și, în al doilea rând, pentru că oamenii caută autenticitate, nu misticism.

În majoritatea bisericilor pe care le-am păstorit, am avut relații apropiate cu doi sau trei bărbați. Erau un fel de Petru, Iacov și Ioan ai mei. Prietenia noastră s-a dezvoltat până la punctul în care puteam să-mi vărs amarul și frustrările în fața lor și să mă eliberez de încercările personale. Nu știu să mă fi trădat vreodată. Mulți dintre acești bărbați mi-au rămas prieteni și în ziua de azi. Atunci când nu am dezvoltat astfel de relații, m-am simțit foarte singur.

Longevitatea pastoratului contribuie la dezvoltarea unor astfel de relații. Încrederea se clădește de-a lungul timpului; nu apare peste noapte. Odată cu încrederea, vine și dorința și disponibilitatea de-a vorbi deschis, atât despre bucurii, cât și despre necazuri. Încrederea este un drum cu două sensuri, ce le permite ambelor persoane implicate să împărtășească ce au pe inimă.

Trebuie să fim atenți și înțelepți când vine vorba de prietenii pe care le legăm în cadrul bisericii. Dar chiar dacă o prietenie se acrește și oamenii ne trădează, așa cum L-au trădat și pe Isus, se merită să riscăm. Bucuria de a avea unsprezece prieteni apropiați merită riscul de a suferi pentru pierderea unuia singur.

PRIETENI DIN AFARA BISERICII ȘI A LUCRĂRII

Evangelizarea prin prietenie este o temă dominantă în majoritatea bisericilor, și pe bună dreptate. Relațiile cu vecinii și alte persoane care nu-L cunosc pe Dumnezeu pot deveni o ușă deschisă și o oportunitate pentru a-L face cunoscut pe Isus. Recent am auzit despre un pastor la a cărui biserică merg aproape toți vecinii lui. Interacțiunea lui cu aceștia ca vecini a început să aducă roade spirituale. În același timp, le oferă membrilor din congregația lui un model despre cum poți să influențezi viețile oamenilor, nu ca pastor, ci ca vecin.

Cu toate acestea, nu legăm prietenii cu cei care nu și-au predat viața lui Cristos doar dacă reacționează pozitiv la mărturia noastră. Nu sunt ținte spre care ochim cu Evanghelia. Sunt prieteni pe care îi vom iubi indiferent de cum Îi răspund ei lui Dumnezeu. Chiar și așa, o umbră va cădea mereu între noi și ei, deoarece „cum pot sta împreună lumina cu întunericul? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?” (1 Corinteni 6: 14, 15). Atâta timp cât nu există o relație spirituală reciprocă, prietenia noastră cu ei va fi mereu limitată.

PRIETENI ÎN VREMURI GRELE

Dacă nu avem prieteni puternici, pe care să ne putem baza, de încredere, cine ne va ajuta să depășim momentele dificile? Cu cine vom discuta despre durerile, frustrările și temerile noastre? Orice slujitor trece prin încercări și dureri. Nu ar trebui să treacă prin ele de unul singur.

Unii pastori au fost atât de zdruncinați de situații potrivnice și atât de șocați de problemele neprevăzute cu care

s-au confruntat, încât s-au retras din lucrare. Când au avut posibilitatea să lupte sau să fugă, au ales să fugă. Chiar și atunci când decid să rămână și să lupte, bătălia îi lasă atât de extenuați emoțional și goliți spiritual, încât renunță la poziția lor pentru ca, împreună cu familia lor, să își poată vindeca rănille adânci pe care le-au dobândit în luptă. În funcție de circumstanțe, oricare dintre cele două reacții sau ambele ar putea fi voia lui Dumnezeu pentru ei.

Dar, în orice caz, prietenii dragi care le pot fi alături în vreme de conflict sunt de o valoare inestimabilă. Prietenii clădesc încredere de-a lungul anilor de amicitie, pentru ca pastorii să își poată exprima sentimentele cele mai adânci, fără să se teamă că acestea vor fi divulgate și altora. Când doi oameni își cunosc reciproc punctele forte și slăbiciunile, se creează o platformă pentru încurajare și atenționare. Timpul petrecut împreună în rugăciune este ca un balsam vindecător, un act de credință și o încurajare pozitivă.

Când am trecut printr-o perioadă de extenuare, cu câțiva ani în urmă, grija și rugăciunea unor prieteni foarte valoroși m-au ajutat să depășesc momentul.

PRIETENI ÎN VREMURI BUNE

Când lucrarea noastră merge bine, când biserica cunoaște un avânt spiritual, când este limpede că există o unitate în misiune și scop, am putea crede că prietenii nu sunt chiar atât de importanți. Ne bucurăm de binecuvântare și succes. Dar succesul are propriile pericole.

Când avem parte de succes, avem nevoie de prieteni care să ne tragă la răspundere pentru sentimente de mândrie, aroganță și impresia că suntem de neînvinși. Ca slujitori, cu toții susținem că suntem de acord cu tragerea la răspundere, până când cineva ne trage efectiv la răspundere. Atunci începem să acuzăm în stânga și-n dreapta, chiar și pe prietenii noștri, cum că ar fi întrecut măsura.

Îmi amintesc că am citit despre campionul la categoria grea, Riddick Bowe. Câștigase de curând titlul și trebuia să își apere pentru prima dată centura la categoria grea. Dar pregătirea lui nu mergea prea bine. Chefuia prea mult, cheltuia prea mulți bani și nu se străduia prea tare la antrenamentele zilnice. Managerul lui era îngrijorat că, din cauza atitudinii lui indiferente, adversarul lui avea să-l deposeze de titlul și centura de campion. Spunea că problema principală a lui Bowe a constat în faptul că nu avea pe nimeni în anturajul lui care să-i spună „Nu”. Inevitabil, Bowe a pierdut lupta și titlul de campion.

Cu toții avem nevoie de cineva în anturajul nostru care să ne spună „Nu.” S-ar putea să nu ne placă, dar avem nevoie de prieteni care să ne pună la încercare atitudinile, acțiunile, deciziile și direcțiile. Prietenii noștri ne trag la răspundere nu pentru că nu ne iubesc, ci tocmai pentru că ne iubesc. Ne opresc de la a face lucruri care ar putea să ne tragă în jos.

IZOLAREA ÎN LUCRARE

Dacă relațiile sunt atât de importante pentru sănătatea noastră spirituală, pentru longevitatea lucrării și pentru familiile noastre, de ce unii slujitori trăiesc relativ izolați?

Geografie. Unii slujitori nu se izolează intenționat, ci din motive geografice. Cei care păstoresc în zone rurale s-ar putea să nu se afle în apropiere de prietenii lor buni. Pot utiliza site-uri de socializare ca să păstreze legătura cu aceștia, dar nimic nu se compară cu discuțiile față în față. Vor trebui să lucreze în plus ca să mențină relații semnificative.

Nesiguranță. Deoarece m-am confruntat cu timiditatea, am încercat să înțeleg această formă de nesiguranță. Am ajuns la concluzia, greșită sau corectă, că rădăcina timidității este mândria. Mă preocupă prea mult dacă sunt acceptat sau respins de ceilalți. Timiditatea se focalizează doar pe mine. În loc să caut moduri în care să îi iubesc și să îi slujesc pe ceilalți, mă gândesc la reacția lor față de mine. Astfel, nesiguranța poate duce la izolare.

Independență. Atitudinea de genul „n-am nevoie de nimeni” este, desigur, falsă. Dar dacă un slujitor chiar crede acest lucru, nu va avea prea mulți prieteni apropiați. Se va mândri cu ce poate realiza de unul singur, fără ajutorul nimănui. Această atitudine pare să transmită ideea că Dumnezeu este norocos că are un astfel de om de partea Lui. Însă, adesea, acest tip de independență duce la răzvrătire față de autoritate, îndepărtându-i prin urmare pe cei care ar fi niște aliați puternici.

Frică. Frica ne determină să îi ținem pe ceilalți la distanță. „Dacă mă vor cunoaște cu adevărat, nu mă vor plăcea.” Dacă oamenii ne-au rănit în trecut, ne temem de relații apropiate, pentru că am putea fi răniți din nou.

Greșeli/păcate ascunse. Cu toții avem defecte de caracter, însă unii au probleme personale pe care le țin ascunse. Ar putea fi vorba despre vizionarea de materiale pornografice

pe timpul nopții sau violență domestică. Ar putea fi vorba despre un haos financiar sau obiceiuri care îi fac vulnerabili. Asemenea secrete ne împiedică de la a dezvolta prietenii care presupun o dezvăluire totală și autenticitate.

Timp. Calendarele ne conduc viețile și e nevoie de mult timp pentru a clădi și păstra o relație. Suntem prinși, fără voia noastră, în programe ocupate care elimină posibilitatea de a întemeia prietenii intenționate. Așteptăm ca prietenii noștri să facă primul pas spre noi, în loc să îi includem în programul nostru.

Toate acestea nu sunt obstacole de nedepășit. Le putem trece. Uneori, e nevoie ca Dumnezeu să intervină în atitudinea noastră, să ajusteze modul nostru de a gândi și să ne ofere perspective noi. Alteori, trebuie să inițiem noi acțiuni, să urmărim oportunități și să ne eliberăm de temeri. E posibil ca slujitorii care nu se ocupă de cauzele principale ale izolării și nu dezvoltă relații solide, să rămână izolați și singuri și pe viitor. Însă cei care au clădit prietenii de-a lungul anilor se vor bucura de căldura și siguranța pe care le oferă astfel de relații.

WARREN D. BULLOCK, D. Min., este prezbiter general al Consiliului General al Adunărilor lui Dumnezeu (The General Council of the Assemblies of God) și fost pastor senior al Northwest Family Church of the Assemblies of God, Auburn, Washington.

Portretul unui prieten

Povestea lui David și a lui Ionatan este un exemplu clasic de relație bine încheată. În 1 Samuel ni se prezintă câteva dintre calitățile și faptele acestor doi prieteni. Ele ne oferă un portret al unei prietenii dumnezeiești.

- Au devenit una în spirit (18:1). A fost un proces. Au *devenit* uniți sufletește.
- Au renunțat la interesele proprii și le-au înlocuit cu iubire (18:1). Ionatan l-a iubit pe David ca pe el însuși, cu toate că știa că David fusese uns ca rege în locul lui.
- Au făcut un legământ unul cu celălalt (18:3). Această făgăduință a prieteniei i-a legat unul de celălalt.
- Ionatan l-a avertizat pe David cu privire la intenția lui Saul de a-l ucide (19: 1-3; 20:35-40). Cu toate că Saul îi era tată și rege al Israelului, Ionatan i-a dejucat planul pe care Saul îl avea cu David.
- Ionatan l-a apărut pe David în fața tatălui său, Saul (20:32, 33). A fost întristat de nedreptatea de care dădea dovadă Saul față de David.
- David a suferit enorm după moartea lui Ionatan (2 Samuel 1:25, 26). Dragostea aduce inevitabil cu sine durerea pierderii. Dar iubirea justifică această durere.
- După moartea lui Ionatan, David și-a adus aminte de familia acestuia (1 Samuel 20:15,42; 2 Samuel 9:1,11). David i-a dat voie lui Mefiboset, fiul lui Ionatan, să mănânce la masa lui, alături de fiii regelui. A făcut-o de dragul lui Ionatan.

— WARREN D. BULLOCK, D. Min.

SERIA
„PE DEPLIN PENTICOSTAL”

INCURSIUNE ÎN ZIU CINCIZECIMII

de MARK WOOTTON

INTRODUCERE

Chiar dacă vorbirea în limbi este o experiență neprețuită pentru mulți penticostali, a fi penticostal nu se reduce doar la atât – nici din punct de vedere experimental, nici din punct de vedere biblic. Să fii penticostal înseamnă mult mai mult de-atât. Definiția a devenit prea limitativă. Trebuie reexaminat ce înseamnă, de fapt, să fii penticostal, și apoi redefinit atât din punct de vedere al non-penticostalilor, cât și al penticostalilor.

Scopul acestei cărți este să privească cu alți ochi la sensul pe care îl acordă Biblia Cincizecimii (*engl.*, Pentecost) și, prin urmare penticostalilor. Care sunt rădăcinile acestui cuvânt? Care sunt experiențele care definesc acest concept? Care sunt implicațiile acestor experiențe? Cum a explicat Biblia viața și scopul celor care primesc botezul cu Duhul Sfânt?

Deoarece sunt învățător, permit-mi să folosesc un termen teologic academic. Termenul este „*pneumatologie*”. Pneumatologia este studiul și teologia Duhului Sfânt. S-ar putea să fii surprins să afli că non-penticostalii au și ei o pneumatologie. Uneori, pneumatologia lor este chiar mai bine cunoscută decât cea a penticostalilor. Această carte intenționează să furnizeze o definiție a pneumatologiei penticostale, a botezului și vieții trăite în Duhul Sfânt, care înseamnă mai mult decât vorbirea în limbi. Sper să te bucuri de această călătorie!

PARTEA I INCURSIUNE ÎN ZIU CINCIZECIMII

Când vorbim despre Cincizecimea din Biblie, cel mai probabil că ne gândim la evenimentele din Faptele Apostolilor, capitolul 2. Când o biserică sărbătorește duminica de Cincizecime, atenția se îndreaptă asupra pogorării Duhului Sfânt peste cei 120 de ucenici dedicați care se întâlniseră în odaia de sus. Fără îndoială că această revărsare a Duhului Sfânt a marcat o zi de răscruce, atât pentru cei 120 de ucenici, cât și pentru Ierusalim și Biserică în general. Mulți consideră că aceasta a fost ziua în care s-a născut Biserica. Cu toate că aceste evenimente nu se mai întâmplaseră niciodată în ziua respectivă, termenul de Cincizecime (*engl.*, Pentecost) a devenit asociat în mod permanent cu evenimentele din ziua respectivă, și pe bună dreptate.

Totuși, prima noastră întâlnire cu Cincizecimea nu a avut loc în Faptele Apostolilor, capitolul 2, ci în Vechiul Testament. Ziua Cincizecimii era una din cele șapte sărbători anuale hotărâte de Dumnezeu pentru copiii lui Israel. În ordine cronologică, acestea erau: Paștele, Sărbătoarea Azimelor, Sărbătoarea Roadelor, Sărbătoarea Săptămânilor (Cincizecimea), Sărbătoarea Trâmbițelor, Ziua Ispășirii și Sărbătoarea Corturilor. Fiecare sărbătoare avea un scop precis. Cincizecimea era o sărbătoare a secerișului. Scopul ei era acela de a sărbători strângerea recoltelor.

Sărbătoarea cunoscută drept Rusalii a avut, de fapt, mai mult nume. Inițial s-a numit Sărbătoarea Săptămânilor (Exodul 34:22). Odată cu încheierea Paștelui, israeliții începeau să numere șapte săptămâni. Deoarece săptămâna are șapte zile, era numită „o săptămână de săptămâni”. Prin urmare, Sărbătoarea Săptămânilor era celebrată la o săptămână de săptămâni după Paște.

Sărbătoarea mai era cunoscută și sub numele de Sărbătoarea strângerii roadelor (Exodul 23:16; 34:22). Ea avea loc atunci când se aduceau recoltele strânse de pe câmpuri. Era, evident, un moment plin de bucurie și de recunoștință. Similar, sărbătoarea mai era cunoscută și sub denumirea de Sărbătoarea Secerișului (Exod. 23:16).

Un alt nume dat acestei sărbători a fost Ziua celor dintâi roade. E

puțin neobișnuit, deoarece exista deja o sărbătoare a Celor dintâi roade. Conform *Dicționarului Biblic Tyndale*, alte denumiri includ: Ziua celor dintâi roade (Numeri 28:26), când două pâini făcute din grâu proaspăt măcinat erau închinare Domnului. (Trebuie să facem diferența între această denumire și închinarea primelor roade la începutul secerișului, așa cum este menționată aceasta în Leviticul 23:9-14).¹

Pe lângă aceste denumiri, sărbătorii i s-a mai spus și *Pentecost*. Cuvântul înseamnă „cincizeci”. Când înmulțim cele șapte zile ale săptămânii cu șapte săptămâni, obținem patruzeci și nouă de zile. Sărbătoarea se ține în ziua următoare, adică în a cincizecea zi. *Dicționarul biblic Tyndale* definește Cincizecimea ca fiind un «termen derivat din termenul grecesc „*pentekoste*” („a cincizecea”), care era folosit pentru a denumi sărbătoarea celebrată în a cincizecea zi după Paște. În Vechiul Testament, acest festival, numit „*Shavu'oth*” (Săptămâni) în iudaism, face referire la Sărbătoarea Săptămânilor (Exodul 34:22; Deuteronom 16:10) deoarece are loc la șapte săptămâni după Paște.”²

Așa cum am observat, sărbătoarea a primit mai multe denumiri. Ziua Cincizecimii mai era cunoscută și ca una din cele trei sărbători cu pelerinaj. Asta înseamnă că, pe lângă Paște și Sărbătoarea Corturilor, bărbaților evrei li se cerea să se întoarcă la Ierusalim și să se prezinte personal în fața altarului. Așa se explică numărul mare de vizitatori evrei din afara orașului din Faptele Apostolilor, capitolul 2.

Prin urmare, Cincizecimea (Sărbătoarea Săptămânilor) avea legătură cu recolta. În timp ce la unele sărbători se pleda pentru iertare, scopul acesteia era de a exprima bucuria recoltei. Sărbătoarea anterioară, cea a Celor dintâi roade era tot o sărbătoare a recoltei. Însă, între cele două sărbători se mai recoltau câteva roade. Majoritatea plantelor erau semănate în același timp, dar ajungeau la maturitate în perioade diferite. Aceste două sărbători celebrau începutul culesului primelor roade și apoi începutul culesului celor din urmă roade.

Sărbătoarea celor dintâi roade se ținea când începea seceratul orzului. Orzul se făcea înaintea celorlalte cereale și dădea startul sezonului de secerat. Ultimul seceriș, la aproximativ șapte săptămâni după aceea, era secerișul grâului. Când tot grâul se cocea, începea Sărbătoarea Săptămânilor sau a Cincizecimii. Aceasta marca începutul ultimului seceriș. Se sărbătorea folosind primele roade din secerișul grâului (Exod 34:22). Sărbătoarea Săptămânilor declara că Dumnezeu i-a binecuvântat încă o dată pe oameni, motiv pentru care merita să primească laudă.

Dar stai așa, când sărbătorim noi Cincizecimea? Nu primăvara? Nu la cincizeci de zile după Paște? Nu e Paștele primăvara? Avem o problemă cronologică, nu-i așa? Dacă e o sărbătoare a roadelor, de ce se ține la sfârșitul primăverii, începutul verii? Ce se întâmplă aici?

¹ Walter A. Elwell și Philip W. Comfort, ed. *Tyndale Bible Dictionary*, Wheaton: Tyndale House Publishers, 2001, 1007.

² *Ibid*, 1007

Îmi amintesc când mi-am dat seama că anotimpurile nu erau potrivite pentru o sărbătoare a secerișului. Am încercat să găesc o soluție. Oare se inversaseră cumva datele sărbătorilor? Inițial m-am gândit că poate că Israelul se afla undeva în emisfera sudică. (Le cer experților în geografie să fie îngăduitori cu mine.) Așa s-ar fi explicat încurcătura cu anotimpurile. Când e primăvara în emisfera nordică, e toamnă în cea sudică. Prim urmare, când e primăvară aici, israeliții și-ar culege roadele de toamnă. Cu siguranță că această explicație genială era răspunsul la nelămurirea mea. Cu toate acestea, după ce am verificat scurt globul pământesc, am înțeles că Israelul nu se află în cealaltă emisferă, ci cu siguranță în emisfera nordică. E situat pe o latitudine aproximativă cu cea din Georgia sau Arizona. Când e primăvară aici, e primăvară și în Israel. Rusaliile din Ierusalim se țin primăvara.

Apoi m-am gândit că, din moment ce clima din Israel e mai caldă, poate că evreii puteau începe semănatul pe la începutul anului. Unde am crescut eu, în Ohio, ziua în care nu ne mai făceam griji din cauza gerului era 10 mai. Începând cu data respectivă puteam semăna grădina, fără să ne temem prea tare că ar putea da înghețul, care ar fi afectat recolta. Poate că, într-un climat mai sudic, „ziua în care dispărea gerul” ar fi avut loc mult mai devreme. Poate că așa s-ar fi explicat secerișul la sfârșitul lunii mai sau începutul lunii iunie. Am discutat această opțiune cu doi fermieri începători, care au spus că desigur așa stăteau lucrurile. Din păcate, nici acesta nu era răspunsul corect.

În urma unor investigații ulterioare, am descoperit, într-un final, care era adevărul. Recolta din perioada Rusaliilor se referea, de fapt, la grâul semănat în timpul iernii. În Israel, orzul, grâul și alte câteva cereale se seamănă în timpul sezonului ploios, adică în lunile octombrie și noiembrie. Cerealele germinează în timpul lunilor de iarnă, prind rădăcină și cresc. Orzul se coace într-adevăr mai devreme, de obicei prin aprilie și mai. Grâul de iarnă crește mai greu și se face de obicei prin a doua jumătate a lunii mai și prima jumătate a lunii iunie.

Sărbătoarea Rusaliilor celebra cele din urmă roade, când începea să se culeagă grâul de iarnă. Nu știu cum să subliniez mai bine acest fapt. Atunci începeau să se facă ultimele cereale din anotimp, chiar și rămășițe din recolta din anul precedent. Cincizecimea reprezenta începutul ultimului seceriș.

Ce implicații are acest fapt asupra modului în care înțelegem Rusaliile? Dacă această sărbătoare vechi-testamentală prevestea un eveniment din Noul Testament, care sunt posibilele ipoteze care reies de aici? E greu să nu observi că Cincizecimea se concentrează pe începutul ultimului seceriș. S-ar putea să existe și alte aspecte ale acestei sărbători, însă cu siguranță acesta este cel mai important.

Iată conceptul care stă la baza sărbătorii care prefigurează Ziua Cincizecimii din Faptele Apostolilor, capitolul 2. Acest principiu este primul pas înspre o înțelegere mai

comprehensivă a semnificației Cincizecimii. Prin urmare, a fi penticostal înseamnă a fi implicat în începutul secerișului final. În sens spiritual, asta se referă cu siguranță la secerișul sufletelor.

Ar fi fost un real privilegiu să fii unul dintre cei 120 adunați în odaia de sus în Ziua Cincizecimii, când Dumnezeu a demarat ultimul seceriș de suflete. An după an, Sărbătoarea Cincizecimii din Vechiul Testament s-a concentrat pe începutul acestui ultim seceriș. În timpul lucrării Sale, Isus le-a spus adepților Lui: „Adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi, și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi, și nu le-au auzit.” (Matei 13:17) Cine crezi că ar fi fost încântat să vadă Ziua Cincizecimii? Moise? David? Daniel? Ei ar fi observat Sărbătoarea, și totuși ar fi murit așteptând împlinirea ei. De unde puteau ei să știe că Dumnezeu a orânduit ca ultimul seceriș să înceapă la cincizeci de zile de la răstignirea Fiului Său? Paștele, apoi Cincizecimea.

Se ridică însă următoarea întrebare: nu e acesta un seceriș extrem de lung? Ba da, este. Nimeni nu și-a imaginat

vreodată că ultimul seceriș avea să dureze mai bine de două mii de ani. Nimeni, în afară de Dumnezeu. Cât de adevărate sunt cuvintele lui Petru: „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință (2 Petru 3:9).” Prin urmare, dacă Apostolii au fost de față la începutul ultimului seceriș, în ce perioadă a acestuia ne aflăm acum? Suntem, fără îndoială, mai aproape de finalul ultimului seceriș. Penticostalii ar trebui să fie implicați în secerișul sufletelor cu un sentiment de înflăcărare. Cincizecimea marchează începutul ultimului seceriș. Acum e momentul. Secerișul final al sufletelor a început! În pofida perioadei de timp scursă de la evenimentele din Faptele Apostolilor, capitolul 2, eternitatea ne va dovedi că trăim zilele din urmă!

Prin urmare, cei care se numesc penticostali nu ar trebui doar să vorbească în limbi, ci și să se implice în secerișul sufletelor. Ar trebui să îi ajute pe alții să-L cunoască pe Isus ca Domn și Mântuitor. Penticostalii ar trebui să ajute bisericele locale să devină biserici ce câștigă suflete. Penticostalii ar trebui să se implice cumva în propovăduirea evangheliei întregii lumi. Un penticostal autentic ar trebui să se străduiască să fie implicat pe deplin în secerișul recoltei lui Dumnezeu.

Un penticostal autentic ar trebui să fie implicat direct în evanghelizare. Biblia spune că darul de evanghelist este un dar special, oferit anumitor persoane din conducerea unei lucrări (Efeseni 4:11). Totuși, Petru și-a dorit ca toți cei care îi citeau epistolele să fie capabili și pregătiți să explice credința pe care o aveau (1 Petru 3:15). Pavel i-a lăudat pe cei ce se convertiseră în Tesalonic, deoarece aceștia propovăduiseră Cuvântul Domnului în Macedonia, Ahaia și în toate locurile (1 Tesaloniceni 1:8). Dacă marea trimitere ar fi fost doar pentru cei unsprezece ucenici, atunci cum s-ar fi putut răspândi Cuvântul în întreaga lume și ce s-ar fi întâmplat după moartea lor? Secerișul sufletelor e pentru lideri și laici deopotrivă. Orice credincios, mai ales cei care susțin că fac parte din biserica penticostală, trebuie să se implice în mod direct în evanghelizări.

Un penticostal autentic ar trebui să fie implicat și în evanghelizare indirectă, ajutându-i pe alții care sunt implicați în secerișul din vremurile din urmă. Penticostalii pot asista bisericele locale în stabilirea și menținerea unui scop evanghelistic. Se pot ruga pentru creștere spirituală, discernământ și protecția misionarilor în locuri periculoase din lume. Pot aduna bani pentru a achiziționa echipamentul, materialele scrise sau facilitățile necesare pentru o evanghelizare. Ar putea invita un necreștin să asculte predica unui predicator care a primit darul evanghelizării despre care aminteam mai devreme. Pe lângă faptul că trebuie să îi cheme pe oameni la Cristos, un penticostal autentic susține în mod indirect munca secerișului, pe plan local și global.

Nu-i așa că e interesant că unul dintre beneficiile majore promise credincioșilor botezați cu Duhul Sfânt este puterea lor de a fi martori? (Faptele Apostolilor 1:8). Ajutorul (Duhul

Instrucțiunile cu privire la modul de celebrare a Sărbătorii Cincizecimii erau foarte detaliate. În primul rând, se ofereau două pâini. Spre deosebire de alte pâini oferite ca sacrificiu, acestea trebuiau coapte cu drojdie. Simbolistica acestui fapt e interesantă, deoarece drojdia reprezenta, în mod obișnuit, păcatul. Totuși, pâinea fiind coaptă, drojdia nu mai era considerat activă.

Se mai sacrificau zece animale. Șapte dintre acestea erau miei fără cusur, de un an. În plus, se mai ofereau un taur tânăr și doi berbeci. Noul dicționar biblic Unger (n.tr. - The New Unger's Bible Dictionary) afirmă că existau și alte instrucțiuni extrem de detaliate:

Ritualurile mozaice presupuneau ca în Ziua Cincizecimii să aibă loc o adunare sfântă, în care nu se lucra sub nicio formă; toți bărbații din adunare care erau sănătoși fizic trebuiau să fie prezenți (cu excepția celor excluși legal) la sanctuar, unde urma să aibă loc o jertfă cu totul specială (Leviticul 23:15-22; Numeri 28:26-31). Sacrificiile oferite constau în (1) jertfa de dimineață și de seară, unde se aduceau ofrande din roadele câmpului și băuturi; (2) o jertfă ca ardere de tot, unde se aduceau șapte miei, un taur tânăr, doi berbeci, alături de roade ale câmpului și băuturi; (3) cele două pâini, o jertfă din roade noi, constând în două zecimi de efă de floarea făinii și (4) împreună cu pâinile, un ied ca jertfă de ispășire și doi miei ca jertfă de mulțumire. Pâinea adusă ca pârgă și cei doi miei (jertfă de mulțumire), erau închinat Domnului prin legănarea lor, drept semn de mulțumire pentru recolta care a fost secerată de-a lungul celor șapte săptămâni.¹

¹ Merrill F. Unger și R. K. Harrison, ed. *The New Unger's Bible Dictionary*, Chicago: Moody Bible Institute of Chicago, 1988. 415.

Sfânt) este trimis celor care muncesc în secerișul de pe urmă, ca să îi asiste și să îi facă mai eficienți în munca lor de adunare a recoltei de suflete. El le va oferi îndrăzneală. Va oferi înțelepciune. Îi va convinge pe necredincioși. Ne va învăța ce să spunem când ne-am pierdut cuvintele. Toate acestea sunt promisiuni date credinciosului plin de Duhul (penticostal) în timpul secerișului spiritual în care este implicat acesta. (Voi dezvolta acest subiect mai târziu).

Cei care vorbesc în limbi, dar nu sunt implicați în aducerea oamenilor la Cristos, nu sunt cu adevărat penticostali. Ar putea fi considerați penticostali pe baza unei definiții limitative cum că a fi penticostal înseamnă a vorbi în limbi. Cu toate acestea, dacă își doresc să fie penticostali reali, conform Bibliei, trebuie să se implice în propovăduirea veștii bune a lui Isus Cristos. Cu alte cuvinte, penticostalii trebuie să fie secerători de suflete. Chiar dacă majoritatea penticostalilor ar fi de acord cu această afirmație, s-ar putea ca unii dintre ei să nu priceapă cât de adânc înrădăcinată este tema secerișului. Este însuși ADN-ul mișcării penticostale, de la primele implicații descoperite în timpul Sărbătorii Cincizecimii din Vechiul Testament. Cum ar fi fost dacă jurnalistul de la *Washington Post* ar fi descris congregațiile Adunărilor lui Dumnezeu ca fiind formate din evangheliști înflăcărați? Ar fi fost adevărat? Ar trebui să fie adevărat? Ar fi

fost o definiție biblică a penticostalilor? Eu cred că da. Cred că penticostalii vorbesc în limbi, sunt evangheliști înflăcărați, și ceva în plus.

MARK WOOTTON, D.Min., este profesor de Conducere penticostală la Universitatea Evangel. A fost pastor, plantator de biserici, profesor și administrator de colegiu.

Prezentul articol este extras din *THE COMPLETE PENTICOSTAL More Than Just Tongues* (engl. - PE DEPLIN PENTICOSTAL. Mai mult decât vorbire în limbi) © 2010 de Mark Wootton. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate la nivel mondial.

Soarta mea este în mâna Ta

KENNETH D. BARNEY

TEXT: Psalmul 31:15

INTRODUCERE

„Soarta” noastră cuprinde diversele evenimente din care se compune viața noastră. Domnul le-a pregătit și rânduit pe toate.

Faptul că știm că soarta noastră este în mâinile lui Dumnezeu dă naștere la trei atitudini în noi:

MESAJ

1. ÎNCREDERE

- a. Dacă Dumnezeu nu ar conduce toate lucrurile, nu ar putea conduce nimic. Însă El controlează fiecare lucru, iar asta include chiar și cele mai neînsemnate detalii din viața copilului Lui.
- b. Dumnezeu nu îngăduie încercări fără să asigure și harul necesar acestora. Nu îngăduie să fim răniți fără să asigure și vindecare pentru acele răni.
- c. Nu ne putem baza pe sentimente, deoarece acestea sunt influențate de multe aspecte: de sănătate, circumstanțe și chiar și de vreme. În schimb, ne putem bizui pe Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece el este independent de orice altceva.

2. ASCULTARE

- a. Precum un soldat, creștinul trăiește sub ordinele unui superior. Un bun soldat ascultă ordinele primite de la comandantul său.
- b. Ascultarea pe care o cere Dumnezeu de la noi nu este ca cea a unui sclav față de stăpânul lui, ci mai degrabă ca cea a unui copil față de tatăl lui iubitor.
- c. Dacă învățăm să fim ascultători în lucrurile mici, vom învăța să fim ascultători și în cele mari.

3. SIGURANȚĂ

- a. De vreme ce soarta noastră este în mâna lui Dumnezeu, știm că oricare ar fi circumstanțele de care ne vom lovi de-a lungul vieții, victoria finală ne este asigurată.
- b. Siguranța pe care ne-o dă Dumnezeu ne ajută să depășim dezamăgirile produse de alte persoane. Ne va ajuta să creștem și să ne maturizăm când trecem prin astfel de dezamăgiri, în loc să fim înfrânți de acestea.

CONCLUZIE

Încrederea noastră în Dumnezeu se clădește atunci când ne hrănim din Cuvânt și când trăim o viață de rugăciune consecventă. Dacă neglijăm Cuvântul și rugăciunea, ne punem în pericol viața de creștin. Cuvântul ne arată lucrurile mai adânci ale lui Dumnezeu și este o fundație pe care se clădește credința.